

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

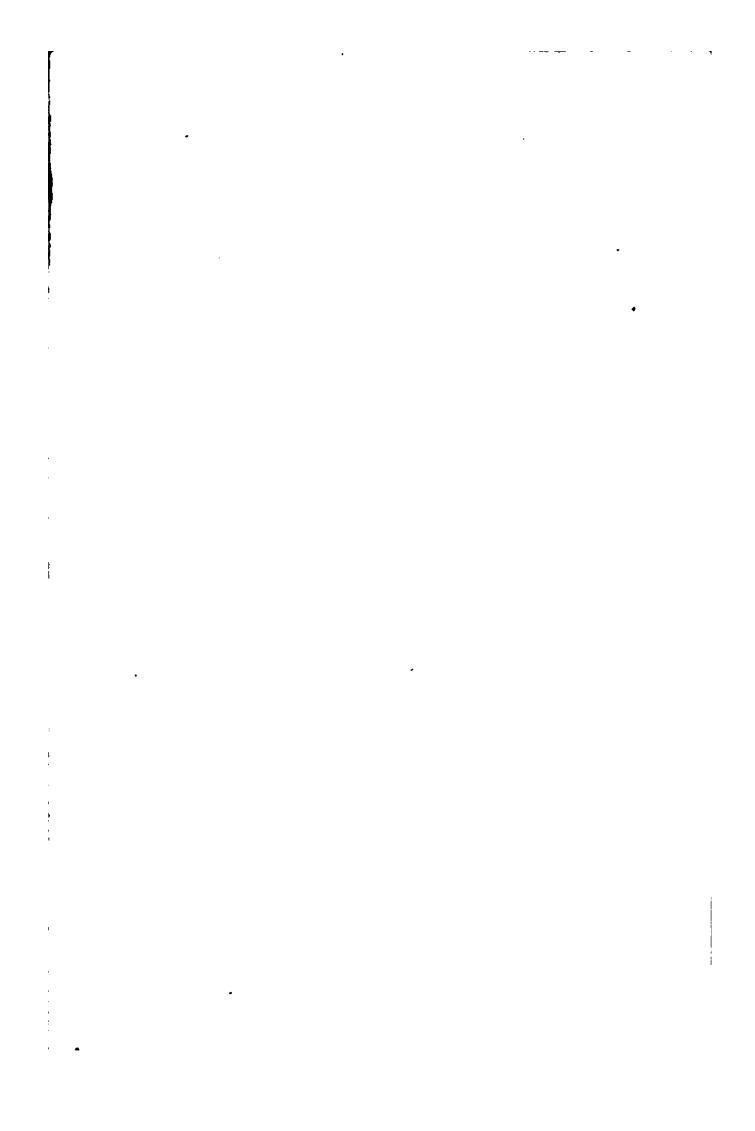
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600107948Z

In Omnibus Glorificetur Deus.

SPECUS
SANCTI BENEDICTI;

SEU

SOLITUDO SACRA:

IN QUAM RELIGIOSA ANIMA SE RECIPIIT, UT IBIDEM EÒ
LIBERIÙS SOLA CUM SOLO DEO AGAT.

AUCTORE

D. ANSELMO FISCHER, O.S.B.

OLIM E CONGREGATIONE S. JOSEPHI IN SURVIA (A.D. 1709).

Hunc denuò in Lucem edita Opere et Sumptibus

MONACHORUM STI. GREGORII MAGNI,

DE DOWNSIDE,

EJUSDEM ORDINIS, CONGREGATIONIS ANGLICANÆ.

LONDINI:

Apud Societatem Catholicam ad Libros publicandos fundatam,

CAROLO DOLMAN CURATORE,

61, NEW BOND STREET, & 22, PATERNOSTER ROW.

1853.

. 138. d. 240.

APPROBATIO.

Nos, D. Placidus Burchall, Præses Generalis Congregationis Anglicanæ Ordinis S. Benedicti, hunc Sacrorum Exercitiorum libellum, Censuræ judicio approbatum, ad usum Fratrum ejusdem Congregationis libenter et enixè commendamus.

Datum in Monasterio S. Gregorii Magni de Downside, sedente Capitulo Generali, die 20^a Julii, A.D. 1858.

D. PLACIDUS BURCHALL, *Præs. Gen.*

De Mandato R. A. D. Præsidis,

D. MAURUS HODGSON, *Sec. Cap. Gen.*

Auctor ad Benevolam Lectorem.

TANTA quidem ubique reperitur meditationum sacrarum abundantia, et ipsæ solitudines sacræ (quo nomine communiter veniunt exercitia spiritualia) in omnibus foris vanales sunt, ut superfluum videri possit, tantæ multitudini novum augmentum addere, et in tantâ frequentiâ novam meditari solitudinem. At verò cùm in quibuslibet fermè monasteriis, uti nihil utilius, ita quoque nihil frequentius sit, quàm sacer iste cultus exercitiorum; cùmque sint juxta naturarum diversitatem etiam nonnulli, quibus ea, quæ aliquando, aut sæpiùs, fructuosè licèt pertractarunt, minus sapiant, nisi alia quædam novitatis cujusdam speciem habentia intermiscantur, non abs re facturum me credidi, si talia exercitia conscriberem, et publico exponerem.

iv AUCTOR AD BENEVOLUM LECTOREM.

Ubi quidem nolo dicere ea quæ in hâc Sacrà Specu propono esse nova ; cùm ipsa exercitiorum materia non nova sed communis sit ; verumtamen dum quilibet auctor alio modo eandem materiam proponit et ordinat, nova semper eidem rei speciem accedit. Quantumvis igitur in re nihil novi afferam, studui tamen ea quæ communia sunt ita tractare, ut ubi se offerebat occasio, adaptarem illa vocationi et sacrae Regulæ nostræ ; quod aliquantulum novum est, nec reperitur in auctore quolibet.

Tu, benevole Lector, si conatus iste meus tibi sapiat, eo ad majorem Dei gloriam utere : sin desipiat, ex aliis auctoribus gustui et profectui tuo consule, et Vale.

INDEX MEDITATIONUM.

Pro Via Purgativa.

	PAGE.
MEDITATIO 1. Excitatoria ad facienda Exercitia	1
„ 2. De Fine Hominis, maximè Religiosi	6
„ 3. De Mediis ad Finem nostrum conducentibus	9
„ 4. De Peccatis in genere	13
„ 5. De propriis cujuslibet Peccatis	16
„ 6. De Morte	20
„ 7. De Inferno	23
„ 8. De quibusdam causis defectuum in Progressu religioso	27
„ 9. De Malo Tepiditatis in Religioso	31
„ 10. De Mortificatione	36

Pro Via Illuminativa.

MEDITATIO 1. De seriâ Emendatione totius Vitæ nostræ	40
„ 2. De Observantiâ Sacræ Regulæ	44
„ 3. De Votis in genere	48
„ 4. De Voto Paupertatis	52

	PAGE.
MEDITATIO 5. De Voto Castitatis	56
„ 6. De Voto Obedientiæ	60
„ 7. De Actionibus quotidianis	64
„ 8. De Negotiatione spirituali	68
„ 9. De Horis canonicis et Frequentatione Chori	72
„ 10. De Charitate fraternâ	76

Pro Via Unitiva.

MEDITATIO 1. De Amore Dei erga Homines ..	80
„ 2. De Amore Hominis erga Deum..	84
„ 3. De Præsentia Dei	87
„ 4. De Bonâ Intentione	91
„ 5. De Conformitate Voluntatis nostræ cum Divinâ	95
„ 6. De Venerabili Sacramento	99
„ 7. De Dignitate Hominis	104
„ 8. De Cœlesti Gloria	108
„ 9. De Jucunditate Vitæ spiritualis ..	112
„ 10. Pro Conclusionem Exercitiorum ..	116

Meditationes pro Via Purgatiba.

MEDITATIO I.

Excitatoria ad facienda Exercitia.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, religioso homini planè necessarium esse talem quandoque ab hominibus recessum, et recollectionem mentis magis seriam; quantumvis enim in religione continuum sit piorum exercitiorum studium, et constitutiones regulares universim omnes ordinentur ad majorem profectum spiritûs, non desunt tamen occasiones permultæ, in quibus spiritus inquinari potest, nisi accuratissimâ vigilantia quam pauci habent, et prævideantur pericula et caveantur. Vas etsi mundissimum et in mundissimo loco positum, sordes et pulverem contrahit: quod ipsum contigisse in tuâ animâ, si quæsieris, reperies. Ingredere, igitur, paulò accuratiùs arcana cordis tui, et recogita quàm pauci fortè sine omni defectu elapsi sint dies, ita ut dicere possis, te obligationi tuæ plenè

satisfecisse sine distractionibus tempore orationis, sine otiositate saltem modicâ in tuis functionibus, sine cogitationibus otiosis aut impertinentibus, sine peccato linguæ, sine desideriis vanis et mundanis, servando absque ullâ transgressione omnia sacri Ordinis tui statuta et ordinationes.

Dein examina etiam, quot bona omiseris, quæ absque ullo incommodo facere potuisses, sive dein id contigerit ex naturali inadvertentiâ, aut negligentia, aut tædio, aliove fine pejore. Scrutare insuper, quàm imperfecta sint tua bona opera, et quàm sæpe illa ex solo respectu humano peregeris: descende hîc ad particularia, et quære ex te, an non sæpius à choro, et aliis functionibus religiosi te subtraxisses, si tui fuisses juris; et non timuisses pœnam, aut offensam, &c. Quæ omnia, utpote instituto nostro contraria, corrigi debent, et cùm malum hoc in consuetudinem transierit, et inveteratum sit, specialiori ad id diligentia opus est. Hinc ad plenam reformationem interni hominis non sufficit communis industria, neque malo radicato medetur quotidiana, et ordinaria sæpe tantùm ex consuetudine peracta conscientiæ discussio, sed intentiore conatu opus est, curandumque, ut quoddam unâ vel alterâ meditatione, aut horâ inter diversas alias curas plenè curari non potest, id diu-

turniore morâ, et frequentatis actibus ex integro emendetur. Tu ad hæc te resolve, et crede esse nunc "*Tempus acceptabile, et dies salutis*" (2 Cor. vi. 2), quibus perfectè à tuâ imperfectione liberari poteris, si verè volueris.

PUNCTUM II.

CONSIDERA summam exercitiorum utilitatem ex eo, quòd nonnulli hoc medio, ceu brevi compendio, brevissimam sibi viam ad novam vitam et raram sanctitatem straverint. Quod mirum esse non debet, quia in hâc sacrâ solitudine per frequentes meditationes acquiritur sui ipsius suorumque defectuum major notitia : agnoscitur clariùs peccatorum quorumlibet gravitas : subsequitur prioris vitæ nausea et horror, cum detestatione seriâ cunctorum defectuum, et tandem ex vitæ veteris odio novos anima concipit spiritus, ardentibus etiam inflammatur desideriis, sanctioribus imbuitur principiis, novis illustratur luminibus, arctiùs denique unitur summo bono, et tandem aucto quodam bene agendi habitu, homo non solùm proponit, sed et incipit cum "*inenarrabili dilectionis dulcedine currere viam mandatorum Dei.*" —(Prol. S. Reg.) Quod ut fiat in tuâ est potestate, si scilicet optatissimâ hâc occasione bene uti studueris. Et quis scit ann-

ex serio usu horum exercitiorum pendeat tua semper duratura (utinam felix !) æternitas ? Noli ergo torpescere, noli feriari, ubi de re tanti momenti agitur.

PUNCTUM III.

COGITA insuper, quàm sublimis res sit, quòd seclusis omnibus, ad secretum hoc cum Deo colloquium sis admissus, ubi de nullâ aliâ re tractabitur, quàm de profectu tuo. Potest Ille, cum sit omnipotens, te sine morâ ad sublimem sanctitatis evehere gradum : vult etiam, cùm sit infinitè bonus, et promiserit dare quidquid petierimus ; dilata ergo cor tuum ad recipienda gratiarum charismata, quæ certò largiturus est, si illud ab omni alio terreno ad impertinentia affectu vacuum invenerit : si secus contingat, non Deo potenti et volenti, sed tuæ adscribendum est negligentiae. Excute igitur socordiam, quâ te fortè dæmon tentabit, qui omnibus modis quæret, aut tædiosam, aut infructuosam reddere hanc solitudinem ; sed tu contra ipsum conclude, hoc ipso, quòd ille inimicus sit, non posse esse bonum consilium ejus. Quòd si etiam vaga tua, et ad externa nimium effusa natura conqueratur ob molestiam solitudinis, Ecce : solus non es, cui præstò sunt Deus, Beatissima Virgo, Sanctus Angelus Custos, alique Cœlites, maximè

Patroni; et hi quidem non modo mortuo, sed parati ad ferendum auxilium in executione tui tam sancti propositi, quod aut inspirarunt primi, aut certè promoverunt. Neque omnes isti aliud à te expectant aut exigunt, nisi, ut jam uni salutis tuæ intentus, et ab omnibus impedimentis liber renoves vitam tuam, cujus renovationem hucusque tot sanctis suis inspirationibus à te impetrare non valuerunt. Cave ergo, ne eorum tam sanctum, et tibi tam proficuum desiderium sinas esse vacuum, et sine effectum: sed potius nunc à sæcularibus curis abstractus, et quasi inter medios Cœli cives constitutus, æmulare cœlestem vitam, præmissâque prioris vitæ detestatione, opem Dei et Sanctorum implora, cum firmo proposito dicens cum Prophetâ, "*Dixi, nunc cœpi*" (Psal. lxxvi.); quod si seriò feceris, transmutaberis, opitulante Deo, in virum alterum et perfectum, cognoscentque omnes, quòd facta sit in te magna *mutatio dexteræ Excelsi*.

MEDITATIO II.

De Fine Hominis, maximè Religiosi.

PUNCTUM I.

CONSIDERA immensam Dei bonitatem, quâ, prætermisiss tot aliis hominum te meliorum millionibus quos producere potuisset, statuit te miserum extrahere ex nihilo, licèt sciverit te sæpius rebellem, et pro hoc ipso creationis beneficio futurum ingratum. Voluit etiam te esse creaturam non qualemcumque, uti sunt lapis, aut brutum quoddam animal, sed longè nobilissimam, efformatam ad imaginem et similitudinem suam, paulò minoratam ab Angelis, præditam intellectu, voluntate et memoriâ, unâ cum aliis dotibus naturalibus, &c. Ulteriùs considera, quòd, etsi ista sufficientissima forent ad continuas agendas Deo gratias, longè tamen excedat, quòd voluerit te elevare supra naturam, vocando te ad divinum consortium suum, ut illum solum tanquam finem tuum supremum agnosceres, amares, et tandem per omnem æternitatem propriâ ipsius Dei gloriâ fruereris, eâdem cum ipso felicitate felix, eâdem beatitudine beatus. Ecce, quid ultrà debuit aut potuit facere tibi, et non fecit? Tu autem quid ad hæc? Nonne quasi vilis esset Deus, nec

sufficeret, alium tibi sæpe finem statuisti in rebus planè indignis, in sensualitatibus, in vanitatibus, in ineptiis, postposito Deo ? Detestare tantum facinus, et agnitâ infinitâ finis tui bonitate, noli quærere alium, quem non nisi in tuam perniciem quæres et invenies. Potiùs sequere hunc finem verè optimum, quem sequendo nunquam malus esse poteris. Hoc si dudum fecisses, dudum factus esses melior.

PUNCTUM II.

CONSIDERA omnem creaturam naturaliter appetere finem suum, neque quiescere posse, nisi eum obtinuerit ; sic lapis semper instabilis est, et in aëre movetur, usque dum attigerit suum centrum : plantæ non quiescunt, usque dum suos flores aut fructus prodixerint : bruta animantia similiter innatâ quâdam naturæ vehementiâ agitantur, usque dum sensualitati suæ satisfecerint. Eodem modo nec tu perfectam tibi satietatem pollicebere, priusquam obtinueris finem tuum, qui Deus est. Percurre omnia quæ extra Deum desiderare potest anima tua, et nihil invenies, quo habito, ita quiescas ut nihil ultra appetas aut appetere possis. Solus Deus est, qui plenè satiare potest ; quia est omnia, habet omnia, et se ipsum dando, dat omnia verè amantibus et cœlestia quæren-

tibus. Quòd si tantam satietatem necdum in te experta sis, O religiosa anima ! alia causa non est, nisi quod ad illum totaliter te non converteris, sed amorem tuum cum creaturis divideris, et multos alios extra eum fines vetitos amaveris et quæsieris. Fastidit Deus hanc divisionem, qui unus et indivisus cùm sit, unum et indivisum cor tuum petit, neque parte unâ contentus est, paratus similiter totum se tibi communicare, si prius totum te illi consecraveris. Omnibus ergo relictis, totus uni adhære Deo, si veram, ad quam creatus es, felicitatem adipisci desideras. Hoc si feceris, experieris, te in Deo reperturum omnia, postquam nihil extra illum quæsieris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, quòd, etsi omnes homines obligati sint tendere ad Deum, ceu præstitutum eis finem, longè tamen specialius obligati sint Religiosi : quibus sufficere non debet, à debito fine non deflectere, aut quovis tantùm modo ad illum tendere, sed magnis passibus præcurrere alios ; aliàs namque frustranea fuisset tua ad religionem vocatio aut conversio : cùm etiam in sæculo homines piè vivere, et hunc finem assequi possint ac debeant. Obligaris ergo vi statûs, et vocationis tuæ, ut non quâvis sanctitate con-

tentus sis, sed ad excellentiorem gradum ascendere nitaris. Unde si videris, homines sæculares esse in suis exercitiis piis sedulos, sæpius invisere templa, ferventer orare, captare occasiones benefaciendi, ita ut à quibusdam superari te videas, erubescere, et cave, ne de te verificetur illud: "*Multi ab oriente et occidente (ex sæculo) venient, et recumbent cum Abraham, Isaac, et Jacob (fundatoribus sacrorum ordinum): filii autem regni (id est religionis) ejicientur in tenebras exteriores.*"—(Matt. viii. 11.) Quod ne fiat, diligentiam obligationi tuæ convenientem adhibere et curare oportet, ut plus aliis facias, qui vi statûs tui plus aliis obligatus es.

MEDITATIO III.

De Mediis ad Finem nostrum conducentibus.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, primò, quòd, cùm Deus ex liberalissimâ suâ benignitate non ad aliud bonum, quàm quod summum est, te vocaverit, convenientibus etiam mediis ubertim instruxerit. Talia sunt triplicia. Primò, communia; uti sunt res omnes hujus universi, stellæ cœli, terra, ignis, plantæ,

fruges, &c., quas res omnes in tuum creavit commodum, ut iis utaris ad majorem Dei gloriam. Secundò, media specialiora sunt exempla et doctrina Christi et Sanctorum, quorum monitis si obtemperes, à fine tuo non aberrabis. Operari ergo oportet juxta scientiam, quam de Deo et divinis habes; nam sciens, et non faciens, vapulabit multis. Tertiò, media proxima sunt intellectus, voluntas, et memoria, quibus si, prout eas potentias creavit Deus, utaris, citissimè finem tuum obtinebis: intellectus tibi est concessus, ut Deum agnoscas; voluntas, ut ipsum ames; memoria, ut illius jugiter recorderis. Quod si feceris, semper eris cum Deo, et Deus semper tecum, cui gaudium est esse cum iis quos ad se conversos respicit. Vide, qualiter hucusque hisce, et aliis mediis usus fueris, et deprehensum errorem corrige.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, secundò, quòd, cùm Deus specialiter te vocaverit ad statum perfectiorem in religione, specialiora quoque et plura tibi concesserit media. Ejusmodi sunt abstractio à curis sæcularibus, ut possis eo liberius saluti tuæ invigilare: ex cujus solius libertatis defectu tot milliones hominum pereunt. Item major sacramentorum frequentia, continuata piorum exercitiorum

series, uti sunt spiritualis lectio, sacra meditatio, Officium divinum, quæ omnia ex naturâ suâ ordinantur ad hoc, ut semper Deo tuo præsens sis et conjunctus maneat. Votorum item observantia, unde specialis in opera tua influit bonitas; adeo quidem ut opera quæque, de se non bona sed indifferentia, excellentem à virtute obedientiæ sortiantur bonitatem. Accedit immediatorum tuorum superiorum vigilantia, quibus unice incumbit tuam procurare salutem. Ecce, quàm nihil sit in religione, quod non rectissimâ viâ te ducat ad Deum! Hinc, si aberras, non in alium nisi teipsum rejicere culpam poteris. O! si talem occasionem multi ex sæculo haberent, profectò ferventiùs illi Deo servirent, et majores quàm tu in virtutibus progressus facerent. Deplora tuam desidiam, et dole quòd tam lentè ad Deum repere volueris, cum tamen legislator tuus prædixerit, "*Nisi illuc currendo bonis actibus minimè perveniri.*"—(Prol. ad S. Reg.) Calcaria ipse tibi subde, ac exstimula; certus, quòd tantò velociùs summum bonum comprehensurus sis, quò velociùs et alacriùs cucurreris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, tertid, qualiter hucusque istis mediis usus fueris, et imaginare à Christo

districto iudice tibi dici, “*Redde rationem villicationis tuæ*” (Luc. xvi. 2); et quoniam cui plus committitur plus ab eo exigitur, severè investigabitur, num opera tua cor-
respondeant numero et efficacisë mediorum et gratiarum, quibus à Deo in Religione cum-
latus es; unde non sufficit ad excusandam culpam accepisse te à liberalissimo Deo ta-
lenta, instructum fuisse mediis, et præ-
ventum diversis gratiis, quādo insuper
queretur, an tantum reportaveris lucrum,
quantum cooperatione tuā reportare potuisses
et debuisses. O! quā difficilis tibi ratio
tunc reddenda erit, quando adversum te
stabit tua accusatrix conscientia, et testi-
monium contra te dicent ipsa tot media,
quibus vel abusus, vel iis certè non satis
cooperatus es, et per hoc probasti, quā sis
servus inutilis, piger, et infidelis. Audi
autem, quæ te expectet sententia, quam pro-
nuntiatam in Evangelio legis, ubi Christus
inutiles servos vult ejici *in tenebras ex-
teriores*. Tam formidabile ergo iudicium ut
evadas, opera fidelis servi deinceps operare,
applica media, applica talenta tum naturæ,
tum gratiæ, ut cum usuris, et lucro tanquam
servus fidelis merearis vocari et intrare in
gaudium Domini tui.

MEDITATIO IV.

De Peccatis in Genere.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, non aliunde certiùs discere te posse, quid sit malum quàm ab æternâ veritate, quæ decipi non potest. Illud ergo verè malum et summum malum est, quod ut tale agnoscit Deus, et illud præ omnibus aliis odit et execratur. Quoniam ergo Deus solùm peccatum detestatur et odit, solùm hoc tanti et summi mali nomen meretur; reliqua verò, quæ nobis videntur mala, uti poenæ temporales, morbi, afflictiones tum internæ tum externæ, mala per se non sunt, sed potiùs non rarò specialia divini amoris signa, quæ etiam à Deo, cujus perfecta sunt opera, fiunt; cum è contrà peccatum ab infinitâ Dei potentiâ fieri non possit. Magnum igitur malum oportet esse peccatum, imò omnium malorum maximum: cùm id solum opponatur summo bono, et solum divini odii objectum sit. Vide igitur, quàm tu in cognitione veritatis cæcus sis, et ipsi æternæ veritati contrarius: dum ea, quæ Deus bona æstimat, horres et refugis: peccatum verò tam sæpe (utinam non interdum cum plenâ advertentiâ!) sectaris, delectaris

in illo, et ipsum ridendo committis. Nonne hoc modo de te verificatur illud, "*Dilexerunt homines magis tenebras quàm lucem,*" (Joan. iii. 19) dum totus excæcatus bonum malum, et malum bonum judicas, et in hoc divinæ veritati contradicere non vereris. Corrige hoc prævum tuum iudicium, et si partem cum Deo habere desideras, ab omni illo recede, quod summo bono est contrarium.

PUNCTUM II.

CONSIDERA ampliùs immensam gravitatem cujuslibet seu gravis seu levis peccati ex eo, quod illud in nullo excogitabili casu committi possit, quæcunque dein occasione illius aut mala averterentur, aut bona fierent. Hinc, si unico mendacio liberari possent ex inferno omnes damnati; aut vice versâ, si fieri posset, quòd omnes sancti in cœlo essent detrudendi in infernum, nisi mentireris, licitè tamen mentiri nunquam posses. Cogita autem quantum bonum foret, si tot milliones hominum et angelorum, qui æternùm modò Deum blasphemant in inferno, postea per omnem æternitatem cum sanctis reliquis ipsum glorificarent in cœlis. Expende item quàm è contrario malum foret, si omnes sancti nunc Deo adeo chari et ejus amici proximi, possent etiam nunc excidere ab ejus gratiâ, et fieri filii iræ, filii

vindictæ, filii damnationis æternæ. Quibus consideratis, converte te ad peccatum, et altâ mente pondera, quàm ingens malum illud esse debeat, quod neque pro tanto bono procurando, neque pro avertendo tanto itidem malo committi possit. Immorare paululum considerandæ huic veritati, omnium theologorum calculo approbatæ, et agnosce, quàm malus sis, qui tantum malum tam sæpe committere non es veritus. Exhorresce ad hæc, et cave, ne post agnitam malitiam denuo tantum malum committas, et pejor fias, qui jam aliàs in oculis Domini nimis malus es.

PUNCTUM III.

CONSIDERA præterea indignitatem et fœditatem peccati ex eo quod maculat; scis autem, maculam semper esse eo fœdiorem, quanto pulchrior est imago quam inficit: sequitur ergo evidenter, quodvis peccatum esse turpissimam maculam, cum inficiat imaginem Dei præstantissimam, qualis est homo factus à Deo ad imaginem et similitudinem suam. O! quid respondebis Creatori tuo, quando is suam repetet imaginem, videbitque ita turpiter à te conspurcatam et maculatam? Scis quanto rigore vindicari soleat injuria principis, etiamsi non ipse, sed sola ejus statua inanimis injuriòse

tractata, v. g. luto petulanter fœdata, aut lapidibus impetita fuerit; et quid tu facturum censes Deum, cujus vivam imaginem in ejus oculis injuriosè tractare et maculare non erubescis? Absit à te tanta deinceps impudentia, et intimo ex corde tantum detestare flagitium. Ablue sordes pretioso Jesu tui Sanguine, et vel ex hoc magis earum immunditiam et fœditatem agnosce, quòd non nisi hoc lavacro elui valeant.

MEDITATIO V.

De propriis cujuslibet Peccatis.

PUNCTUM I.

CONSIDERA breviter omnia totius vitæ tuæ opera tam bona, quàm mala, et in æquali lance suspende, ut videas quænam præponderent. Ipsa dein bona particulatim inspice, num verè bona sint absque omni defectu; aliàs namque bonorum operum nomine minimè veniunt: cùm “bonum sit ex integrâ causâ, malum verò ex quolibet defectu.” Reperies indubiè in ipsis operibus, in quibus te confidere posse credebas, pravitatem. O! quoties illa ex respectu humano cum tædio et oscillantiâ, negligenter

et distractè ad alia aversus, et quasi aliud agens peregristi, ut jam vix dubitare liceat, quin appensus in staterâ inveniariis minus habens, et fors plura mala commiseris, quàm bona operatus fueris. Cogita dein, quòd omnis paterfamilias non illos solùm servos à se repellat, qui ex proposito mali sunt, et positivas injurias irrogant, sed eos quoque, qui in servitio suo negligentes sunt, quorum loco alios magis sedulos et obsequentes substituit. Id ipsum à Deo fieri, docet Evangelium (Matt. xxv. 8), ubi servus negligens ob solam negligentiam rejectus est; talentum autem quod à Domino ad operandum accepit, traditum est alteri diligentiori. Cave igitur et tu, qui tam negligenter infra virium tuarum robur in domo Dei et Religione laboras, ne ista evangelica parabola exemplum in te fiat, et tot gratiarum talenta, quibus salutem tuam operari poteras et debebas, dentur alteri meliori te, qui daturus est Domino fructum in tempore suo.

PUNCTUM II.

IMAGINARE tibi ab ipsomet conquerente Deo proferri de te verba illa verè horrore plena (Jer. xi. 15): "*Quid est, quod dilectus meus in domo meâ fecit scelera multa?*" In quo textu omnia expendenda sunt. *Quid est*; verba sunt admirantis summam ingra-

itudinem tuam : *quod dilectus meus* ; ille, scilicet, qui tot signa divinæ dilectionis à Deo recepit : *in domo meâ* ; id est, in sacrâ Religione, in loco securitatis, in urbe refugii, in domo Dei, non servus, sed filius : *fecit scelera multa* ? nec erubuit facere, quæ facit inimicus homo, assentiendo hostilibus dæmonis machinationibus, eidem præbendo aures, quas divinis toties occlusit inspirationibus. Agnosce ex hoc tuam pravitatem, et summam rei indignitatem : adjice te gemebundus ad amantissimi Patris tui pedes, et eâ, quâ decet, humilitate, offensam deprecare, et bene adhuc spera, quia deprecantem non repellet Deus, quem adhuc dilectum nominat. Hoc tamen vicissim ille à te exigit, ut opera dilecti et diligentis deinceps seriò præstes, et faciliores Deo aures, quam seductrici naturæ aut dæmoni præbeas.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, non te propterea debere esse sine metu, eo quodd forsân peccata tua non sint nisi venialia ; quia etiam peccatum veniale in plurima nos mala inducit ; nam quantumvis illud mortem animæ non inferat, est tamen veluti ulcus fœdum, quod tantùm Deo nauseam creat, ut, etsi non omnino recedat, displicentiam tamen habeat

de tali homine, neque ea specialia amicitiae suae signa ei exhibeat, quae dilectis exhibere solet. Præterea occasione peccati venialis recedunt internæ inspirationes sanctæ, evanescit spirituale gaudium, nascitur noxius in animâ tepor, et piorum exercitiorum nausea, irrepit paulatim ad externa effusio: unde dissipatio spiritûs, et utinam non subinde totius spiritualis vitæ ruina. Quæ omnia si tibi veluti sensuali homini videantur parva, ad alia sensui contraria te converte, et cogita acerbissimas Purgatorii poenas infernalibus pares, quas indubitato quilibet sustinere debebit, si vel unicum, quantumvis leve peccatum, commiserit, non prius inde liberandus, quàm ultimum exsolverit quadrantem. Nonne, si certò scires, aut solùm prudenter dubitares, an hoc vel illo commisso peccato levi esses cremandus in foro publico, abstineres profectò, et secus facientem insanæ mentis hominem proclamares? Quî ergo fit, quod tam liberè pecces, qui majus incendium tibi parari non ignoras? Damnabis aliquando hanc tuam imprudentiam, dum post hanc vitam in piacularibus flammis plorans et flens, harum poenarum acerbitatem sustinere cogeris, quarum causam voluntariè, et interdum ridendo posuisti.

MEDITATIO VI.

De Morte.

PUNCTUM I.

CONSIDERA universalem illam, ac meritò formidandam divinam legem, quâ, "*Statutum est hominibus semel mori.*" (Heb. ix. 27.) Quod certissimum quidem, incertum tamen est, quando, ubi, vel quo mortis genere id futurum sit. Fecit id Deus, ut, quò incertior hora est, eò majori curâ te ad illam præpares. Quæ ergo tua insania, quòd tu eò liberiùs pecces, quò incertior hora est? Unde vel non credis, vel quod stolidius est, agnitæ veritati contravenis, vivendo quasi non moriturus. Hoc ut corrigas, considera, quot ceteroquin robustissimi subitâ nonnunquam morte obierint, tacto apoplexiâ, aquis mersi, tegulis vel alio onere oppressi, aut ex alto lapsi, &c. Quibus omnibus tu majorem vitæ certitudinem non habes, et quod illis contigit, id æquè tibi contingere potest. Neque te decipias propterea, quòd talia respectu aliorum paucis contigerint: quia nosse debes in periculis gravioribus paucorum etiam casum prudenter vitari, neque ulli nocuisse cautelam, pluribus verò nimiam securitatem. Nunquam igitur blandire tibi

de longâ vitâ, etiamsi nullum propinquæ mortis signum deprehendas ; imò tunc maximè time, cum minimè periculum apparet. Docet te hoc æterna veritas mortem furi comparans, tum maximè rapienti, cùm minimè putatur: Docet id quoque sanctissimus Legislator tuus in sacrâ suâ Regulâ jubens, "*Mortem quotidie ante oculos suspectam habere.*"—(S. Reg. c. 4.) Crede ergo Deo, crede sanctissimo Patri tuo, et, si sapis, periculum mali nimis magni præveni. Æternus error est, quem in tempore per negligentiam hîc committis.

PUNCTUM II.

CONSIDERA ulteriùs omnium quidem opinionem esse, quòd seria ad bonam mortem præparatio præcedere debeat, paucissimos verò esse, qui tam grande salutis negotium maturè, et in tempore tractare incipiunt. Contingit proin, quòd communiter præparatio ad mortem in vicinum morti tempus differatur, quod vel est incognitum, vel, si præviis morborum præsagiis adesse cognoscitur, est planè ineptum ; nam quomodo illud tempus pertractandæ tantæ rei, unde omnis nostra salus pendet, dici potest accommodum, ubi vehementia dolorum prædominatur, phantasia turbatur, vires debiles vix respirare concedunt ? nonne, si vel

modicè te minus dispositum sentis, et, e. g., capite doles, mox conquereris, non posse te studere, meditari, aut quidquam serium agere? Quomodo ergo in ipsis mortis angustiis, ubi ad corporales misérias accedent molestissimæ afflictiones animi, et tentationes dæmonis, meliorem tibi dispositionem promittere valebis? Maturè igitur tempus adeo periculosum præveni, et illam paucis cognitam bene moriendi artem sanus addiscere satage, et noli persuadere tibi, eam artem esse facilem, quam multi sanctissimi viri longo tempore et diuturno labore vix satis addiscere potuerunt.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, quàm gravis et molesta tibi futura sit tot neglectarum occasionum recordatio, quibus si bene fuisses usus, inter magnos sanctos collocandus esses in Cœlis: nunc autem an amore, an odio dignus sis, ignorans, et titubans, aliud superesse non videbis, nisi ad minus acre, in quod mox præcipitaberis, Purgatorium: ut nil dicam de eo loco, in quo *sempiternus horror inhabitat*. Audientur singultus, et gemitus, quibus priorem detestaberis vitam, et factum voles, quod nec factum est, nec fieri amplius potest. Cogita autem, quod in illo mortis articulo iudicium tuum de præteritâ vitâ, et

actibus tuis futurum sit prudentissimum ; nec enim in janua æternitatis constitutus patieris te decipi ab amore proprio, qui nunc in vitâ nimis sæpe sub boni specie te decipit, et ad multa facienda inducit, quæ sanctius, et consultius omissa fuissent. Hoc bene tecum expende, et concludere deinceps sectari non alia, nisi quæ pro illo temporis momento fecisse te optabis, aspernari verò illa, quæ pro tunc prudenter detestaberis. Certò autem voles, et certò pro tunc optabis, sprevisse terrena omnia, et ad sola aspirasse coelestia. Hæc ergo deinceps age, et solerter cave, committere id, cujus te aliquando meritò pœnitere possit. Nemo prudens eligit certò cognitum malum.

MEDITATIO VII.

De Inferno.

PUNCTUM I.

IMAGINARE tibi, et quantum potes antementis tuæ oculos pone locum illum omnium horribilissimum, infernum scilicet stagnum illud ignis et sulphuris, in quo veluti pisces in aquâ natant miseræ damnatorum animæ, quæ
“Pœnas dabunt in interitu æternas à facie

Domini.—(2 Thess. i. 9.) Præterea expende internas, et inexplicabiles angustias animi maximè à desperationis acerbitate provenientes, si recogitent damnati, se esse æternum reprobato à Deo, nec superesse spem ullam emergendi unquam ex illâ abyssio miserationum omnium, sed omne malum fore æternum, ignem æternum, cruciatum æternum, damnationem æternam. Cogita dein, nullum hominem qualitercunque sanctum esse, qui hunc locum tormentorum timere non debeat; nescit enim homo an amore an odio dignus sit: et consequenter nescit, an non aliquando sit æternis hisce ignibus concremandus. Ita secum ratiocinari, et timere debent etiam illi qui vitam vivunt more sanctorum: quanto ergo magis tu ita ratiocinari, et metuere debes, qui nosti, quàm longis passibus à vestigiis sanctorum remotus sis. Certè dantur multi in inferno, qui olim ita sanctè ante lapsum vixerunt, ut in eorum comparatione omnis tuus fervor tepor sit: si ergo illi post tantum fervorem ceciderunt, quomodo tua negligentia ab inferno tuta sit, tu videris. Expende hæc, et in timore et tremore operare salutem tuam, salutisque consecutionem non nimis facilem tibi depinge, quam amisisse vides alios olim meliores te.

PUNCTUM II.

CONSIDERA deceptionem multorum, qui si videant peccata à se non nisi venialia committi, nec minimum inferni metum habent, per quod graviter errant ; licèt enim ob peccatum veniale, qualecunque illud fuerit, damnetur nemo, peccata tamen venialia non rarò disponunt ad mortalia, salutisque suæ incurium hominem reddunt, ut denique in graviora etiam labatur peccata. Sanè dubium non est multos infernalibus æternum uri flammis, quibus primam occasionem dedit aliquod peccatum veniale, quod si evitassent, nec in mortale lapsi nec in æternæ damnationis barathrum fuissent detrusi. Nempe veniale peccatum, maximè si illud cum plenâ advertentiâ fiat, facere potest, ut æquissimus Deus ingrato homini, qui pro bono malum, et pro gratiâ peccatum rependit, sua, quæ negligi videt, et nemini dare tenetur, specialia auxilia subtrahat ; unde fit, quòd homo justè relictus sibi deficiat, et labatur in mortalia, et ab his præcipitetur in infernum. Hanc magni ponderis veritatem altè cordi tuo imprime, et si videris te pluries divinis gratiis abusum, nec veritum peccare in conspectu divinæ majestatis, time, ne Deo causam præbeas, aut jam præbueris, ut deinceps is parciùs suas

tibi dispenset gratias : quo facto facile agnosces, graviores etiam lapsus tibi metuendos, quando propria experientia te docet, quàm infirmus ex te sis, et quantum ex te semper ad defectum inclines. Defecisti hactenus superabundante in te gratiâ, quid ergo fiet, si eadem aliquando tibi subtracta fuerit ?

PUNCTUM III.

DESCENDE jam in infernum vivus, ne eò præcipiteris mortuus, et in particulari scrutare, in quo loco ambitiosi, avari, invidi, luxuriosi, injusti, latrones, et homicidæ transigant miserabiles dies æternitatis suæ. Postea considera, quàm stolidi sit ista permutatio, pro umbrâ honoris, momento voluptatis, spe lucelli, aut modicæ commoditatis, tantos mercari dolores non terminandos per sæcula. Dein converte te etiam ad Religiosos, et vide quanto stolidius isti egerint, qui pompis sæculi, et voluptatibus renuntiarunt in hac vitâ suâ, multa fecerunt, multa sustinuerunt, in mortificatione jugi sub districtione regulari vixerunt, et ita magnum sibi meritorum cumulum congregarunt, et tamen postea pro modicâ voluptatûlâ, aut explendo effræni prædominantis passionis pruritu, omnium meritorum suorum fecere jacturam, et peccando locum sibi

paraverunt in pœnæ æternitate nunquam deserendum. Quid autem jam tales juvat, quodd olim summo mane surrexerint ad vigiliis, quodd frequenter abstinuerint, et jejunaverint, quod divinæ Psalmodiæ laudibusque divinis per multas sæpe horas adstiterint, &c., nisi ut dæmon eos salsiùs rideat, quodd tanta pro Deo fecerint, locum tamen secum communem in pœnæ æternitate invenerint. His prius bene consideratis, ad ea te resolve, quæ sana secundùm Deum ratio tibi dictat: et si repereris te multa etiam in religione fecisse pro Deo, cave, ne cum stulto Esau quasi pro lente jus ad hæreditatem æternam pro qualicunque re creatâ permutes, et ne de te verificetur illud Matt. viii. 12: "*Filii autem regni ejicientur in tenebras exteriores, ubi erit fletus et stridor dentium.*"

MEDITATIO VIII.

De quibusdam Causis Defectuum in Profectu religioso.

PUNCTUM I.

CONSIDERA primò, si non omnium, certè plurimorum defectuum nostrorum causam esse nostram socordiam in peragendâ sacrâ

Meditatione, quæ si eo, quo deberet, modo singulis diebus fieret, facile illa defectus nostros aut omninò tolleret, aut certè diminueret: nam contingunt illi vel ex ignorantia, vel ex malitia; si ex ignorantia, medetur meditatio, cum imbuat mentem scientia divinorum, generet cognitionem sui ipsius, inquirat radicem mali, suggerat media, periculum prævidè edoceat, ut dein cautior homo evitet mala jam prævisa, in quæ alias quasi cæcus ruisset. Si defectus contingat ex malitia, meditatio malitiam corrigit, dum mediante illi nascitur major spiritualium rerum cognitio; ex cognitione æstimatio; ex æstimatione operatio, et frequentatio; ex frequentatione aliquis bene operandi habitus et gustus, ut denique nihil libeat amare aliud, quàm quod solùm efficacibus motivis convictus intellectus voluntati ut amandum proponit. Sane vix possibile apparet, eum qui diebus singulis de æternæ salutis negotio seriò tractat, et divinæ majestati per pios affectus in meditatione amorosè unitur, ita facile posse oblivisci salutis suæ, ut relicto summo Deo, adhæreat vanitatibus, ineptiis, et amori hujus sæculi. Cogita hoc, et propone majori fervore tam salubri deinceps intendere exercitio. Ut tamen debitum reportes fructum, oportet eam dirigere ad emendationem

vitæ, ordinare ad exercitia diurna bene peragenda, et ruminare sæpius per diem : aliàs si finitâ meditatione nolis te reflectere super eam, ad emendationem vitæ non multum proderit, et bona tua proposita brevem cum ipsâ meditatione habebunt finem.

PUNCTUM II.

CONSIDERA secundò, maximis etiam meritò spiritualis vitæ impedimentis annumerari nimiam ad externa effusionem ; cujusmodi sunt commoditates corporales, et externæ qualescunque, in victu, in relaxatione, in colloquiis, in ambulationibus, ad quæ reducuntur occupationes aliæ externæ, etiam illæ quæ ex officio nobis incumbunt. Quæ omnia, si suo modo et fine fierent, bona essent : depravantur autem, et fiunt mala, dum vel nulla præcedit intentio bona, vel etsi hæc præcesserit, toto tamen reliquo tempore nulla ampliùs ad Deum et divina fit reflexio, sed uni tali rei intenditur. Hinc necessariò sibi invicem succedunt dissipatio spiritûs, vana rerum inanum complacentia, sæcularis agendi modus, garrulitas otiosa, delectatio sensibilis, ut mirum non sit, si incipiant desipere spiritualia, et major denique sui ipsius, mundique, quàm Dei habeatur cura. Ingredere occultas cordis tui latebras, et deprehendes errorem, quem

ita emendabis, ut deinceps agas quidem moderatè, quod agunt alii : agas autem non eo, quo nonnulli agunt modo. Eris hilaris, loqueris, negotia tibi injuncta tractabis, ita tamen, ut nunquam tui, et Dei obliviscaris, et semper intra terminos religiosæ decentiæ te contineas, cum aliquali saltem ad tuam conscientiam, ad Deum, et ad divina, reflexione : cui nonnunquam accedere possunt momentanea sui oblatio, Dei invocatio, glorificatio, &c. Cui exercitio si assueveris, non tam facile ampliùs externa negotia turbabunt internam animæ quietem, sed in medio externorum interiùs collectus eris : imò beatus eris, si ita externa tua opera interno spiritu animaveris, et in mediis quoque turbis cum Deo habitare didiceris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA tertìò, notabilem quoque causam nostrorum defectuum esse negligentiam in formandis bonis intentionibus. Inde enim fit, quòd tale opus sæpe transeat absque fructu et merito, sine succo spirituali, cum aliquali interdum nausèa : quâ se insinuante timendum, ne aut opus bonum omitatur, aut prava accedat intentio, ita ut opus de se bonum fiat pessimum. Examina, quoties id contigerit, et emenda. Aliud bis in viâ perfectionis non leve impedi-

mentum ponit defectus generosi animi, et resolutionis herôicæ. Unde fit, quoddammodô accedente difficultate, si, e. g., sola interdum somnolentia molestat, curiositas aliô invitet, laxitas aliô trahat, mora temporis longior tædium generet, desistamus à bonis propositis et bene cœptis, et declinemus ad ea, quæ sensualitati magis, quam spiritui conveniunt. Cogita autem, quàm turpe sit propter Deum aliqua proposuisse et cœpisse, et ob fines tam abjectos à cœptis desistere : quod signum modici erga Deum amoris est, cujus servitium aut beneplacitum rebus aut motivis adeo vilibus postponitur. Erubescere, et cape resolutiones magis generosas, nec patere de te dici, quoddam plus interdum apud te valeant tædium, acedia, et fuga laboris, quàm ipse Deus. Respice in exemplum Christi tui, qui plura ardua, et naturæ contraria, pro te fecit, et pertulit : ergo et te pro illo ardua, et naturæ contraria facere, et pati oportet, et convenit.

MEDITATIO IX.

De Malo Tepiditatis in Religioso.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, tepidum esse illum, qui in profectu spiritûs est negligens : vitat peccata

gravia, leviorum incurius : agit, quod agendum est, sed cum tædio, ex consuetudine, vel metu pœnæ, omissurus opera plurima, si liceret, aut si æque bona adhuc de ipso existimatio esset. Orat præterea talis cum aliis, flectit genua, modestè incedit, loquitur etiam interdum de divinis ; ne scilicet videatur minus aliis religiosus, cum tamen mens ejus longè aliis rebus occupetur et delectetur. De tali homine dici potest, quòd fraudulenter agat cum Deo, cum suâ sacrâ religione, et denique cum omnibus hominibus. Ita, quantum in ipso est, talis cum Deo fraudulenter agit, coram quo sæpius externo cultu reverentiam mentitur, de nullâ re minus quàm de Deo cogitans. Sacram suam religionem fraudulenter decipit, cujus se filium profitetur, nihil tamen ex vero virtutis et honesti amore, quod filiorum est, peragit, sed ex timore servili, aut respectu humano, &c. Homines denique decipit, dum religioso habitu, et secundùm exteriorem apparentiam spiritualis vitæ sectator videri vult, licèt sit multis sæcularibus deterior. Verùm dum hic, quantum in ipso est, omnes decipere vult, solus ipse decipitur, juxta illud Proverb. ix. 12 : “ Si fueris *illusor*, *solus portabis malum* : ” contra quem horribilis jam lata est sententia Jeremix xlvi. 10 : “ *Maledictus, qui facit opus*

Dei fraudulenter.” Tu jam inspicie conscientiam tuam, et si videris te esse ex tepidorum numero, et ita fraudulenter egisse, ad solam maledictionis vocem exhorresce, et seriò dole, neque aliter benedictionis gratiam à Deo spera, nisi excusso tepore hilarem te datorem Deo probaveris.

PUNCTUM II.

CONSIDERA Christi Domini verba contra tepidum prolata Apoc. iii. 17 :—“ *Nescis, quia tu es miser, et miserabilis, et pauper, et cæcus, et nudus.*” Ubi imprimis dicitur tepidus suam nescire miseriam ; cùm enim omnia fermè agat, quæ agunt fervidi, æquali se cum ipsis pede metitur, non intelligens, quantum discrimen sit, inter agere bonum, et illud bene agere : dein, mortalia peccata cum vitet, specialem se Dei amicum esse, et suum illi languorem placere reputat ; hinc nulla medendi cura, ubi nulla morbi agnitio. *Est miser, et miserabilis*, quia sine omni merito, imò non sine demerito plura ad propriam perniciem patitur, quàm patiantur alii ad procurandam salutem æternam ; nam præterquam quòd patiatur incommoditates omnes, quàs patiuntur alii, ut quòd summo mane surgat cum aliis, omnibusque functionibus regularibus intersit, hoc in tepido speciale est, quòd isthæc omnis

faciat invitus, cum resistentiâ internâ, et desiderio agendi aliud; cum è contrâ fervidus faciens talia ex intentione bonâ, ex motivo charitatis propter Deum, et vitam æternam, aut onus omninò non sentiat, aut illud sublimioribus quibusdam motivis non parùm sibi alleviet. *Pauper* etiam est, quia, etsi habeat continuas lucrandi occasiones, ex inertî tamen acediâ sine fructu eas elabi patitur. Irrefragabile hoc contra tepidos divinæ Scripturæ oraculum te moveat, ut agnitæ tuæ succurras miseræ; O! quoties et tu cum tepidis opera bona non bene, sed oscitanter, et cum tædio operatus es, et ita bona agendo peccasti, quæ si ad Dei honorem ordinasses, magnum tibi meritorum thesaurum in cœlo congregasses. Damna hanc tuam insaniam, et cura, ne deinceps per opera tua magis merearis tepidorum pœnas, quam fervidorum præmia.

PUNCTUM III.

CONSIDERA malum tepiditatis ampliùs colligi ex subsequentibus verbis, loco citato:—
“*Utinam frigidus esses, vel calidus; sed quia tepidus es, incipiam te evomere ex ore meo.*”
Quæ verba insinuant, Deo aliquàlter, et in certo sensu, minus displicere magnum peccatorem, quam hominem tepidum; cùm

magnus peccator citius errorem agnoscat, et convertatur ad poenitentiam, et emendationem: tepidus vero semper maneat idem, semper exosus Deo, et nunquam tutus, quandonam horribilis illa comminatio effectum sortitura sit; quod Deus velit illum evomere ex ore suo. Agnosce igitur periculum tepidi, qui etsi reprobatus necdum sit, meretur tamen ob malum gratiarum usum, et neglectum, paulatim iis destitui, donec crescente negligentia, et crescentibus peccatis, omnino evomatur ex ore Dei, et de gratia ejus excidat. Quoties itaque O Religiose advertis, in te apparere signa teporis, et decrescere fervorem, si incipiant desipere meditatio, oratio, spiritualis lectio, &c.; si delectari incipias vanitatibus, nugis, otio, &c., time, ne hoc signum sit, quod Deus te incipiat evomere ex ore suo. Quod grande malum ne eveniat, sedulo cave; cavebis autem si novo concepto fervore, omnia, quae agenda sunt, meliori semper, quo poteris, modo perficere studueris: si ex mente Sanctissimi Patris nostri *nihil ducas negligendum*, sed omnia ex motivo honesti, ex amore Dei, ex recta et frequentata intentione bona operatus fueris. Ad hoc te moveat ipsa rei honestas; quid enim honestius, et religioso homini ad perfectionem tendere obligato convenientius excogitari poterit, quam bona

non tantùm bene, sed et optimè perficere. Nemo certiùs et citiùs pertingit ad optimum, nisi qui semper operatur quod est optimum.

MEDITATIO X.

De Mortificatione.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, quòd, si lethaliter decumbens à suâ curari velit infirmitate, debeat præscriptis à medico uti medicinis ; imò si ferro, si igne opus est, aut pati debet, aut mori. Tali ægritudine laboramus omnes, postquam enim lethale vetiti pomi virus intima penetravit viscera, nihil in nobis sanum reliquit, sed omnes debilitavit potentias, intellectum cæcitate, voluntatem pravitate infecit, summamque inter carnem et spiritum contrarietatem excitavit. Ab hoc morbo si liberari cupis, convenientes adhibere debes medicinas : noli autem putare dari alias, quàm vehementes : quippe cùm malum inveteratum et radicatum sit, jugemque violentiam inferat, facile non cedit, sed vis vi, ut clavus clavo pellendus est. Si amor proprius aliud tibi insusurret, nòsse te volo, malum hoc ita esse pestilens, ut dis-
et ad mortem eamque æternam. Aut

patiendum ergo, et natura mortificanda, aut æternum moriendum est. Confer ista inter se, et ex vero tui ipsius amore quid eligendum sit, conclude. Neque terreat te difficultas, quæ brevis est, et æternum gloriæ pondus operatur in cœlis. Medicinam etsi amaram dubiæ sanitatis causâ sumere non renuis, et pro certâ salute, eâque æternâ modicum pati detrectabis ?

PUNCTUM II.

CONSIDERA ingentem, quæ ex mortificatione provenit, nostram felicitatem ; restituit enim mortificatio hominem pristinæ, quam in Paradiso amisit, integritati, dum subjugat rebellem appetitum, eumque ad debitam moderationem reducit, ut ratio jam dominari incipiat, quæ prius ancillari debuit : quo nihil excellentius cogitari potest. Ut autem hanc felicitatem, et differentiam inter hominem mortificatum et immortificatum melius capias, statue duos ante te, et primò quidem immortificatum, qui agit, non quod debet, sed quod perversè vult ; qui intemperantiæ, quam et animæ et corpori noxiam scit, totus immergitur : qui ingruente quâvis adversitate turbatur, irascitur, furit : qui naturæ ad omne malum proclivi in omnibus condescendit, et, ut paucis absolvam, qui sequitur non rationem sed passionem. Ja-

ex opposito statue mortificatum alium, qui nullis adversis frangitur, vel movetur, sed inter illa servat serenum animum: agit, non quod dictat improbitas, sed quod decet et expedit: naturæ concedit, quantum ratio permittit; et quia novit naturam semper niti in vetitum, fortiter eidem se opponit, rebellem castigat, et rationi subesse facit, ut jam majorem honestatis rationem habeat, quàm perversæ inclinationis. Hoc expenso, te compello arbitrum, quinam ex his duobus prudenter dici possit felicior? nonne alter bruto, quàm homini est similior, cùm sine ratione brutorum more agat? Felix ergo dici non debet; nam uti felicitas hominis non foret, esse brutum, ita neque felicitas ejus erit agere ut brutum. Indignitatem hanc seriò considera, et quære deinceps felicitatem rationalem, et homine dignam, ne aliquando tibi objici possit, quòd sis sicut equus et mulus, quibus non est intellectus. Hanc infamiam declinabis, si, quod in te brutale est, patièdo mortificaveris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, quòd, si magnus quidam paterfamilias multos habens servos liberali conductos stipendio, ipsemet manus applicaret operi, sudaret, laboraret, et sustineret plus quàm ullus alius; aliqui autem servi spectarent otiosi, nec vellent se accingere operi,

quàm meritò tales non tantùm argui, sed insuper è servitio mererentur expelli. Certè ipsemet hoc sentis, et reputas hanc mercedem tantâ desidiâ dignam. Sed cave, ne ipse tibi sententiam dictes, et ne à Christo tuo audias, "*Ex ore tuo te judico, serve nequam*" (Luc. xix. 22); nam tu es ille vir, et servus non liberali solùm, sed infinito pretio Dominici Sanguinis conductus. Vocatus es ab ipso ad laborem et patientiam: animaris vivo ejus exemplo; verùm tu stas totâ die otiosus. Pernoctavit ille in oratione Dei, et tu non potes unâ horâ vigilare cum ipso: jejunavit ille quadraginta diebus, tu in abundantia murmuras; totâ ille die passus est populum contradicentem, tu nec verbum asperius prolatum æquanimiter sustines; pauper ille, et egenus pro te factus est, tu paupertatem quidem es professus, at, ut nihil tibi desit, sollicitè procuras, &c. Quomodo ergo promissam æternæ vitæ mercedem promereris? nonne æquissimum est, ut illud pretium conferatur alteri diligentiori te, et dimittaris inanis, mercedemque accipias cum memoratis servis, qui volunt spectare laborantem suum Dominum, sed eidem cooperari detrectant? Hoc time ob præteritam tuam socordiam, et ne deinceps idem metuere debeas, resolve te ad insistendum cruentis Jesu tui vestigiis: quia hâc, et non aliâ viâ tibi ad cœlos eundum est.

Meditationes pro Via Illuminatiba.

MEDITATIO I.

De seriâ Emendatione totius Vitæ nostræ.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, omnem creaturam naturaliter appetere sui conservationem, et eandem omni possibili conatu procurare. Hoc videre est in omni hominum genere, qui, si lethali aliquo morbo, aut solâ nonnumquam suspicione morbi laborent, nihil intentatum relinquunt. Si ignis, si ferrum applicetur, sustinent, amarissima catapotia deglutiunt, omnem profundunt substantiam, ut illud, quod metuunt, vel quod suspicantur malum, à se removeant et abigant. Ipse te consule, quid si gravi decumbere ægritudine, aut à perito medico tibi indicaretur, in propinquo esse periculum lepræ, paralysis, &c., factururus esses pro adeptione corporalis valetudinis. Et ecce imprudentiam tuam! Magna pro salute corporali

faceres et sustineres, pro animâ verò periculosioribus internis morbis debilitatâ ineurius, et quasi securus vivis. Nonne quòd gravior morbus, eò major curandi sollicitudo adhibenda est? Cùm ergo et peccata, et pravi habitus, et imperfectiones periculosissimi morbi sint, et nobilissimam hominis substantiam, nempe animam, inficiant, potior curandæ hujus, quàm corporis cura habenda est. Neque blandire tibi aut de parvitate hujus mali, aut quòd non advertas propinquum tanti mali periculum; nam notum est, quòd malum semper crescat, cujus curatio differtur; et præterea scire debes, inimicum dormientibus, et non advertentibus hominibus seminasse zizania, gehennæ ignibus comburenda. Nimis profectò sæpe sæternum periit, qui se emendare voluit, emendationem autem suam de die in diem distulit. Dein dato, quòd tam gravis mali periculum non esset; numquid non ratio dictat, parva etiam mala esse vitanda, et decere hominem, maximè Religiosum, ea facere, quæ divinæ bonitati gratiora, et propriæ animæ salubriora sunt? Ipse ergo si Deum, si te amas, hoc procura, neque convenientia media adhibere differ, ne alias semper volendo, et nunquam faciendo, semper maneas idem, semper negligens Religiosus.

PUNCTUM II.

CONSIDERA ampliùs necessitatem emendationis ex eo, quòd Benedictinus cùm sis, voveris conversionem morum tuorum, et ex generali omnium Religiosorum obligatione tenearis tendere ad perfectionem. Teneris ergo ad duo: Primò, ad vitanda illa quæ huic fini contraria sunt. Secundò, ad facienda illa quæ ad finem conducunt: neque aliter, aut sine his posse à te obtineri finem, ullo modo tibi persuadeas. Contraria sunt peccata omnia, et eorum occasiones, imperfectiones, pravi habitus, &c.; conducentia verò ipsa votorum sedula observantia, et vita regularis, juxta sacram Regulam ducta. Examina te, an huic obligationi, quæ de se gravis est, hactenus satisfeceris? An duxeris vitam professione tuâ dignam? an correxeris inordinatos motus tuos? Vel an potiùs in eodem semper luto imperfectionum hæreas? In quo examine si deprehenderis, te semper iisdem laborare defectibus, cogita, an cum veritate de te dici possit, tendere te ad perfectionem, qui antiquis defectibus adedò affixus manes. Neque decipiat te tepidorum frivola consolatio dicentium, Religiosos non teneri esse perfectos, sed tendere solùm ad perfectionem; quod etsi verum sit, veritas tamen

ista malè intellecta, multos negligentes in vocatione suâ reddidit, iisque ad ruinam stravit viam. Quod, ne tibi eveniat, resurge ociùs ex profundo imperfectionum tuarum, tende sursùm, nec unquam in cœptâ ad perfectionem semitâ subsiste, et time, ne si sursùm tendere desinas, ad ima declines : quia juxta communem Ascetarum mentem, non progredi regredi est.

PUNCTUM III.

CONSIDERA ipsam etiam jucunditatem quæ ex seriâ defectuum emendatione enascitur ; etsi enim initio reclamet natura, et res difficultate non careat, processus tamen religiosæ conversationis, ut piè in Prologo sacræ Regulæ monet Sanctus Pater noster, et consuetudo ipsa bona faciunt dulcescere, quæ naturæ adversari, et amara esse videntur. Quod incredibile tibi adhuc imperfecto esse non debet ; si enim per industriam summè contraria nonnunquam transeunt in naturam, quanto magis illud, quod est conveniens, quod ratio dictat, quod ipsi naturæ bonum est, eandemque supernaturaliter perficit. Docet hoc perfectiorum vita, qui licèt à mundo fuerint despecti, et habiti in derisum, vixerintque in summâ austeritate, in frigore et nuditate, in vigiliis et jejuniis, aliisque carnis macerationibus, ingenti tamen frue-

bantur cordis jubilo, et "*dilatato corde inenarrabili dilectionis dulcedine currebant viam mandatorum Dei.*"—(Prol. S. Reg.) Velles et tu, O Religiose, talium consolationum immergi affluentis? futurum id spera, si ferventiorum exempla secutus fueris.

MEDITATIO II.

De Observantiâ Sacræ Regulæ.

PUNCTUM I.

Si supremus mundi monarcha è præcipuis aulæ suæ ministris quendam destinaret legatum, ut infimæ sortis homini litteras, proprio ore dictatas, traderet, exigeretque ut is in gratiam sui principis leve aliquod opus peragat, putasne aliquem rationis compotem, et honesti amantem inveniri posse, qui non promptè, et gaudenter pateret, et ad longè plura quantumvis ardua se offerret? Hoc ipsum de te dici existima, qui pauper, et miser subditus es magni Regis, cujus regnum durat per sæcula. Fuit autem iste præ aliis tui memor: ablegavit ad te magnum regni sui Principem Sanctum Benedictum, ut tibi, et omnibus sub ejus magisterio piè vivere volentibus annuntiaret,

quæ sit voluntas Dei beneplacens et perfecta, et traderet divinitus inspiratam sacram Regulam, seu epistolam, ut accuratè eam legas, et exactissimè observes. Audebisne ergo vel in minimo refragari voluntati Dei, tam luculenter expressæ? Fecisti quidem id hactenus, sed ampliùs deinceps id non committes: reverberis potiùs divinam illam epistolam, et ad unguem, non solùm quod in eâ præcipitur, verùm etiam quod consulitur, observare studebis, et certus eris, eò te sæpiùs divinâ Numinis gratiâ invisendum, quò promptiùs ejus voluntati à sanctissimo Patre tibi intimatæ obtemperaveris.

PUNCTUM II.

CONSIDERA alias causas ob quas magni facienda et cum gaudio Sancti Spiritus adimplenda sit sacra Regula nostra. 1. Quia est discretissima, plurima relinquens dispositioni et discretioni Superiorum, et semper inculcans, ut, quoties opus, *subministrentur solatia*, ut pia sit *infirmorum consideratio*, &c. Solet autem ab ingenuis (inter quos et te esse oportet), sine tergiversatione, et cum gaudio fieri quod vident injungi discretè. 2. Est facilis, ut ipse Sanctus Pater in exordio insinuat, aïens (Prol. S. Reg.), "*Nihil asperum, nihilque grave*, constituendum, et *si quid paululùm restrictius*

dictante æquitatis ratione processerit," cui nemo prudens refragari potest, spondet *processu conversationis* futurum id non solum facile, sed et jucundum. 3. Rectè ad perfectionem ducit, veluti tot sanctorum myriades docent, qui, eâ dirigente, ad tantum sanctitatis gradum ascenderunt. Clarè id asserit etiam Sanctus Pater noster capite ultimo, ubi ait, quodd si præcepta Regulæ impleverimus (cap. ult. S. Reg.) ad *virtutum culmina Deo protegente* perventuri simus. Hanc igitur adjuvante Christo perface, et nihil, quod in illâ continetur, negligendum cense, ita ut nec iota unum nec unus apex prætereat, sed prorsus omnia quantumvis minima exactissimè à te fiant. His modicis fies magnus sanctitate in terris, et magnus cœlesti gloriâ in regno cœlorum.

PUNCTUM III.

CONSIDERA magno cum cordis jubilo ultima illa, quæ sacræ Regulæ communiter subiungi solent verba, et per ipsummet Sanctissimum Patrem omnium justorum, et prophetiæ spiritu plenum probabilissimè sunt apposita: "*Facientibus hæc regna patebunt æterna.*" Ex quibus agnosces, quàm pro modico labore pervenire possis ad id, quod "*nec oculus videt, nec auris audit, nec in cor hominis ascendit.*" Quæ verba ipsius

Dei oraculo confirmantur, quando is in revelatione quâdam Sancto Patri promisit, "*quodd nullus in eo* (videlicet Sacro Ordine) *moriatur, nisi in statu salutis.*" O verba cor planè tangentia, et talia, quæ deberent universum allicere mundum, ut convolarent omnes ad hunc Ordinem, tam raro et amplo privilegio decoratum! Sed non novit mundus ea, quæ sunt spiritûs; quæ utinam tu meliùs agnosceres, et juxta agnitionem seu scientiam operareris! Ne tamen propterea te vanè extollas, aut in præfidentiam nimiam cadas, noveris addita sequentia verba: "*Si malè incipiet vivere, et non desistet: vel confundetur, vel ab Ordine ejicietur, vel per se egrediatur.*" Malè autem incipis vivere, si convenienter statui tuo, et sacræ Regulæ non vivas, si te regularem irregularis vita condemnet et confundat, ut jam meritò ab hâc promissione excipiaris, qui ubique exceptiones varias nunc ab hâc, nunc ab illâ regulari observantiâ excogitare, imò sæpiùs te omninò subtrahere non es veritus.

MEDITATIO III.

De Votis in genere.

PUNCTUM I.

CONSIDERA infinitam Dei erga te liberalitatem, à quâ habes quidquid habes, quidquid potes, quidquid es, et hoc merè gratuitò ante omne tuum meritum. Causam hujus tantæ liberalitatis aliam non reperiēs, nisi infiniti amoris quendam quasi excessum, quo inferiora se diligit, eo fine, ut illa ad se attrahat, et ad reciprocum amorem permoveat. Recogita nunc, quantùm reciprocè Deum amare debeas, qui tantùm ab eo amatus es. Sed scito, hunc amorem tuum non debere esse otiosum, sed operibus comprobatum, et similem amorì divino, qui ultroneè non quod debuit, qui nihil debuit, sed quod potuit tibi contulit. Hinc si amor tuus se solùm extendat ad ea, quæ aliàs facere debes, ille profectò excellens non est, sed naturam quasi servilem habet; cùm et servi, et qui servili amore Deum diligunt, id faciant, quod ex debito illis faciendum incumbit. Ultroneus sit amor tuus, ita ut Deo dones etiam quod non debes: quod optimè fit, si per tria vota religiosa offeras Deo liberaliter omnia: per

paupertatem scilicet bona externa : per castitatem totum corpus : per obedientiam verò ipsam animam. Quæ omnia etsi aliàs plenissimo jure Dei dominio subjaceant, liberum tamen arbitrio tuo reliquit eorum usum, quem si voluntariè Deo tuo consecras, recipiâ liberalitate aliquid eidem videris rependere. Potestne aliquid tam liberali hâc gratitudinis exhibitione reperiri honestius et melius, quàm homo totum se per voluntarium sacrificium Deo offert, nec aliquid sibi reservat, sed se, et omnia Deo consecrat ? O quàm gratum erit tale sacrificium, in quo non brutalis victima, sed rationalis creatura est offerens, et oblatio. Gaude, O Religiose, quòd dignus sis habitus ut ita Dei donum fieres, et roga eundem, ut acceptum illud habeat, quod tamdiu acceptum erit, quamdiu per infidelitatem violando ingratum non reddideris.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, quòd per emissionem trium votorum Religiosus non communi cum sæcularibus, sed speciali quodam modo efficiatur res Dei, et quasi de domo et familiâ ejus, cujus ipse est Paterfamilias. Faciet ergo utique Deus, quod bonus Paterfamilias, cui incumbit habere curam suorum, præ aliis suos fovere, iisque præ aliis benefacere, max-

imè quando tales præ aliis ejus sunt specialique Sacramento ei devoti, prout post emissæ vota specialiter Deo consecrati sunt Religiosi. Quid autem ad tuam consolationem amabilius dici potest, quàm quòd Deo sit cura pro te, qui, cùm sit omnipotens, omnia potest, et cùm sit optimus, dare vult omnia tibi conducentia? *Jacta ergo super Dominum curam tuam*, et totum te committe Deo, qui totus ipsius es: cùmque videas singulariter te Deo commendatum, et dilectam, noli esse contentus quibusvis operibus bonis, sed singulari semper industriâ plures bene operandi modos indagare contende. Specialiter autem commendatam tibi habe exactam votorum tuorum observantiam, et stude, ut, sicuti per illa Deo magis addictus et adstrictus es, ita in vitâ quoque tuâ eluceat, esse te abstractum à rebus hujus sæculi, solique ei intendere, cui te soli devovisti.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, quàm reprehensibiles sint illi Religiosi, quos nonnunquam ex vanitatis desiderio, tentatione, tædio, hâc vel illâ difficultate, &c., poenitet emissæ professionis suæ. In primis namque hoc ipsorum votum inane est; et jugum religionis, dum invitè portatur, exinde redditur gravius. Dein

quid imprudentius, quàm optare esse in statu magis periculoso, et fastidire statum magis meritorium, et talem in quo opera omnia duplicatum ex motivo religionis sortuntur meritum, et hinc correspondens præmium? Imò quid homine Christiano indignius, quàm pœnitentiâ duci, quod consilia evangelica, ab ipsomet Christo verbis et exemplo commendata, impleverit, et Salvatoris vestigiis insistere cœperit? Damna itaque si vel unquam remotam ejusmodi cogitationem admisisti, magisque gratulare tibi, quòd præ aliis inventus sis dignus, qui per vitam religiosam efficereris similis Unigenito Dei Filio, qui in extremâ paupertate, summâ puritate, et exactissimâ obedientiâ omnem suam transegit vitam. Hunc tibi pone pro speculo, hunc imitare, et illi quàm simillimus esse stude. Nec tibi sufficiat, quòd olim te Deo in professione devoveris, sed eandem professionem quotidie saltem semel, si non sæpiùs, renova; et cave, ne ullo tempore ampliùs veterem hominem in te reviviscere patiaris.

MEDITATIO IV.

De Voto Paupertatis.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, quòd si divitiæ terrenæ verè bonæ essent, prout tales habentur à suis possessoribus, non eas ita improbasset Christus, ut omnes à suo excluderet convictu aut consortio, nisi priùs reliquissent bona terrena omnia. Errat ergo mundus ea reputans bona, quæ verè talia non sunt, et plus damni suis possessoribus afferunt, quàm emolumenti. Licèt enim dicta terræ bona videantur aliquàlter beatificare et satiare hominem, interim tamen majoribus illum bonis privant, et egere faciunt animam. "*Quid autem prodest homini si universum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur?*" — (Matt. xvi. 26.) Detrimentum hoc ut agnoscas, cogita imprimis, quantus sit eorum numerus, qui occasione terrenorum bonorum, non nisi terrena sapiunt, iisque divina postponunt, et æternùm pereunt. Dein ad alios minùs malos te converte, et paululùm tecum rumina, quantis et illi curis et solitudinibus implicentur occasione terrenæ suæ substantiæ, ut eam vel conservent, vel tantundem lucrentur, quan-

tam pro necessitate quotidianâ requiritur et satis est. Nonne propterea sudant, algent, currunt, diu noctuque laborant, ut adeo modicum tempus eis supersit, quo quietè et seridè de divinis cogitare valeant. A quibus omnibus seu periculis, seu impedimentis expeditus et liber est bonus Religiosus, qui jactat super Dominum curam suam, cui maximè intendendum est, quomodo nimirum serviat Deo, et juxta sacræ Religionis suæ Institutum vitam suam sanctè ordinet : de cætero, neque de victu, neque de amictu, neque de re quâcunque aliâ angitur : utpote quem de his non cogitantem sacra religio pascit, alit, vestit, non alio fine, nisi ut sine aliâ curâ eò liberius sanctis suis intendat exercitiis. Tu, Religiose, paulò accuratius expende felicitatem hanc profectò non modicam, et considera, quàm improvidè agas, si ipse ultro te terrenis rebus implices, aut per affectata quædam officiola iisdem implicari desideres. Potius quàm longissimè ab omni terrenorum affectu, et occupatione recede, et certus esto, quòd eò expeditior tibi sit futura ad perfectionem via, quò pauciora impedimenta adhæserint.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, quàm exactam Sanctus Pater à nobis exigat paupertatis custodiam ; vult

enim, cap. 33 suæ Regulæ, “*amputari radicibus proprietatis vitium, ut nullam omninò rem, neque codicem, neque tabulas, neque graphium, sed nihil omninò habeamus, quod Abbas non dederit, vel permiserit.*” Et, ne in ullâ re sit superfluitas, mandat, ut “*accipientes nova, vetera reddant in præsentì, quia quod suprâ fuerit, superfluum est, et amputari debet.*” Passim quoque alibi plura paupertatis monita reperies, ut, quodd vasa, et reliqua substantia monasterii debeant custodiri, ac si *altaris vasa sacrata* essent: quodd omnia tractari debeant mundè, non sordidè, cum cautelâ, ne quidquam destruat, aut frangatur, taxatâ poenâ transgressoribus (cap. 32, &c.). Subsiste hîc paululùm, O Benedictine, et vide, an nihil reperias quod amputari velit Sanctissimus Pater tuus. Scrutare apparatus vestium, librorum, suppellectilis, &c.; vide, an omnia conserves munda, an nihil destruas, nihil sine licentiâ possideas, aut quidquam tibi auferri ægrè permittas; ex hoc nosce, an dignus sis tanto Patri filius. Et, quoniam is *nihil omninò*, quantumvis parvum, excipit, vide quàm degener sis, qui minutiores interdum res, quas ipse, ut sacra altaris vasa, custodiendas admonet, sine omni conscientiâ interdum profanas, frangis, destruis, &c. Corrige quidquid emendatione dignum in te

deprehendis, et cura ita esse mundo mortuus, ut nec in minimo adhuc mundo vivere vincaris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, quòd multi sint Religiosi, qui, etsi studeant nihil habere proprium, nec quærant aliquid superfluum, omnem tamen defectum sègrè ferunt, murmurant propterea, voluntque esse pauperes, sed quibus nihil deest. Quàm parùm laudabilis sit ista eorum paupertas, ex eo disce, quòd permulti sint in mundo homines, qui omnem suam substantiam magnis molestiis partam, cum tali ipsorum quietà et opulentà paupertate commutarent. Ad altiore itaque paupertatis gradum ascendendum tibi est, Religiose, et imprimis ante oculos ponendum exemplum ipsius Christi Domini, qui universorum Dominus in stabulo nasci, vilibus pannis involvi, in exilio inter barbaros Ægyptios delitescere, ex pià Marthæ liberalitate victitare, nihil terrenum, neque propriam domum possidere, et tandem in morte habere non voluit, ubi caput reclinaret. Hunc mille alii Sancti, præcipuè ex Sacro Ordine tuo, imitati sunt, reges, principes et nobiles, qui amore Christi abdicatis omnibus, summâ in egestate cum gaudio spiritûs servierunt Domino. Hos

tibi ad imitandum propone, et non modò libenter quosdam defectus patere, sed etiam sanctè procura, subtrahendo tibi ipsi aliquid in quibuslibet rebus, et universim curando potius habere minus, quàm plus. Mirè ita placebis pauperi Jesu, si is te suum in paupertate socium viderit, cui tanto eris charior, quanto in vivendi ratione futurus es illi similior.

MEDITATIO V.

De Voto Castitatis.

PUNCTUM I.

CONSIDERA excellentiam castitatis ex eo, quòd ipse Christus gloriatur virginitatis titulo, quòd sit Sponsus virginum, et non tantùm ipse virgo permanserit, sed Matrem quoque non nisi virginem elegerit, et nunc in cœlo etiam præcipuè sibi complacet in iis, "*qui cum mulieribus non coinquinati, et virgines sunt, et sequuntur agnum quocunque ierit.*"—(Apocal. xiv. 4.) Hoc ergo gaudium Christi est, esse cum virginibus et animabus castis, quas ipsa sua puritas majori dilectionis demonstratione facit dignas. Nempe Christus animarum Sponsus, cùm sit purissimus agnus, non nisi puritate

delectatur, et hinc non aliam, quàm puram et immaculatam ambit sponsam, de quâ dicitur, Cant. iv.: "*Tota pulchra es, et macula non est in te.*" Si ergo et tu, O religiosa anima, vis esse sponsa Christi, et cupis dulcibus Filii Dei amplexibus frui, indue tam dilectam Deo puritatem, et te divinos à cœlesti Sponso percepturam favores non dubita. O quàm dulcis erit tunc societas amantis Dei, et amantis animæ! quantus erit cordis júbilus, si verè dicere possit: "*Ego dilecto meo, et ad me conversio ejus.*"—(Cant. vii.) Hoc ut aliquando degustes et experta possis credere, vitanda est quævis minima impuritatis macula; nam cùm cœlestis Sponsus sponsam suam velit totam pulchram, sponsa ejus non eris, si tota pulchra non fueris.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, maximâ curâ custodiendam esse castitatem, tum quia virtus excellens, tum quia nulla est periculosior pugna, quàm castitatis, cum "*mors secùs introitum delectationis posita sit.*"—(S. Reg. c. 7.) Neque detur parvitas materiæ. Accedit quòd nos impugnet ipsa natura, alliciatque ad id, ad quod naturaliter proni sumus: cui resistere quàm sit difficile, docere te potest lapsorum infinitus propè numerus: è quibus

David vir secundum cor Dei, alique multi olim virtute et miraculis illustres ceciderunt in profundum, et denique amplexati sunt stercora. Exhorresce ad hoc, et ex tantorum virorum lapsu esto in proprio periculo cautior. Neque putes ullam cautelam esse superfluum: si enim tot alii longè te sanctiores, magis mortificati, in timore amoreque Dei magis fundati, post plurium annorum cautelam lapsi sunt, quomodo tu ab isto periculo immunis eris? Cave itaque quantum potes, et si id ipsum feceris, time, nè minus fortè feceris quam potueris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA media conservandæ castitatis à nullo certiora præscribi, quam à Sanctissimo Patre tuo, qui vincere libidinem doctus, optimè novit victricem contra eam bellandi modum. Primum is suggerit (cap. 7. S. Regulæ), ut "*in desideriis carnis nobis Deum credamus semper esse præsentem:*" in cujus divino conspectu quis non erubescat volutari in spurcitiis tam abominandis, et non semel in ipsâ actuali turpitudine æterno supplicio vindicatis? Alterum reperitur ibidem, ut quis "*desideria carnis amputare festinat;*" ubi omnem moram docet esse nocivam, cum

quævis sufficere possit ad æternum animæ interitum. Tertium habetur in Prologo ejusdem, ubi docemur, "*parvulos cogitatus tenere, et allidere ad Christum;*" ut, videlicet, maturè in quâcumque tentatione confugiamus ad Vulnere Christi, et diffidentes viribus nostris, à solo Christo flagitemus opem: quia nemo potest esse continens, nisi Deus det.—(Sap. viii.) Quartum præscribitur cap. 4. S. Reg., ubi suadet, *cogitationes malas* seniori spirituali patefacere: fugit enim luxuriæ spiritus, si erubescere cogatur, et se proditum viderit. Tandem ipse purpuratus Veneris triumphator Benedictus vivo exemplo suo nobis commendavit mortificationem tum corporalem internam per jejunia, tum externam per afflictionem et mortificationem insolitam, quando inter spinas volutatus impudentem suffocavit venerem. Post quod generosum facinus, "*sicut post discipulis ipse perhibebat, ita in eo est tentatio voluptatis edomita, ut tale aliquid in se minimè sentiret.*"—(S. Greg. l. 2, Dial. c. 2.) Ex quo discere potes generosæ mortificationis efficaciam. Aude et tu aut similia, aut majora saltem quàm hactenus ausus es. Crudelis est, qui sibi hic parcit, et ne corpus paulò durius sentiat, mavult, et corpus et animam perdere in gehennam.

MEDITATIO VI.

De Voto Obedientiæ.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, totam Christi vitam fuisse jugem obedientiam, non soli cœlesti Patri, sed et hominibus exhibitam. Sic obedivit Matri Virgineæ, et S. Josepho: "*Erat subditus illis*" (Luc. ii.); obedivit Augusto Cæsari, cui pendit tributum (*l. c.*); obedivit Pilato, in quo agnovit potestatem adversum se, et quidem datum desuper (Joan. xix.). Demum obedivit truculentissimis lictoribus: "*Factus obediens usque ad mortem.*"— (Philipp. ii. 8.) Et hoc est verum obedientiæ exemplar, quod tibi, et omnibus Religiosis in monte Calvariæ ad imitandum monstratum est. Proh! quàm longè tu ab illo distas! Fuit ille Deus et Dominus, tu homo et servus: obedivit ille inferioribus et hostibus, tu neque superioribus bona tibi cupientibus. Materia obedientiæ ejus fuere tormenta acerbissima, et ipsa mors: tu ob præcepta facilia, salutemque tuam concernentia, conqueris, et hæc declinas; denique sustulit ille hæc omnia amore tui: tu nihil amore ejus, si tibi commodum non fuerit. Væ tibi, si tam longè aliquandò

distes à Christo in alterâ vitâ, quàm longè in hâc distas ab exemplo et imitatione ejus. Neque tibi persuadeas, rem esse levem non obedire hominibus, quando (Rom. xiii.) dicitur : “ *Non est potestas, nisi à Deo : qui autem resistit potestati, Dei ordinationi resistit.* ” Quoties ergo obedientiam violas, vel contra superiores murmuras, aut occultè eis detrahis, non hominibus, sed Deo factam injuriam crede. Quòd si te excuses, esse illos non nunquam indiscretos, valdè imperfectos, passionibus deditos, nōsse te velim, quòd Christus te hoc non docuerit, qui longè pejoribus se subjicit hominibus : dein si Deus velit, ut huic ipsi (quem tu indiscretum et imperfectum dicis) superiori obtemperes, an detrectare audebis ? An vis, ut tu vile et rebelle mancipium delicatius tracteris, quàm unicus Patris Æterni Filius ? Absit hoc à te ; et deinceps non aliter tractari desideras, quàm naturalis Æterni Filius, quia etiam sic, et non aliter, adoptivus filius ejus fies.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, quanta bona homini ex perfectâ obedientiâ proveniant. Primò, enim, homo obediens errare non potest ; quia cùm voluntas Dei sit regula omnium certissima, et Deus velit, me solum illud velle, quod

præcipit Superior, faciendo illud, facit homo quod eum vult facere Deus, et consequenter errare non potest. 2. Omnia opera, etiam illa quæ ex se bona non sunt, sed indifferentia, uti edere, bibere, dormire, &c., efficiuntur bona, et cœlestis regni meritoria. Imò plus mereri potest ex obedientiâ comedens, quàm ex propriâ voluntate jejunans: quia alter Dei, hic verò propriam exequitur voluntatem. 3. Per obedientiam acquiritur merces magna nimis; quia si relinquenti sua, centuplum cum vitâ æternâ promittitur, quid accipiet ille, qui propter Deum non solum sua, sed et seipsum cum voluntate propriâ reliquit, quâ mundus nil habet pretiosius? 4. Obediens in extremo judicio est securissimus: utpote qui in pluribus respondere non debet, cur, et quale opus fecerit, sed solum quodd jussus egerit. 5. Per obedientiam recedimus à vitiis, et appropinquamus Deo, sic hortante nos Sancto Legislatore nostro, "*ut ad eum per obedientiæ laborem redeamus, à quo per inobedientiæ desidiâ recessimus.*"—(Prol. S. Reg.) Hoc medio Christus omnia hominum peccata sustulit: hoc eodem eradicabis et tua, si obedientiam tuam cum obedientiâ Christi univeris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, vovisse te obedientiam non qualemcunque, sed secundum Regulam Sancti Patris nostri Benedicti; oportet ergo illam in primis esse celerem, ita, ut, quod agis imperfectum relinquant, "*et vicino obedientiae pede iubentis vocem factis sequaris*" (S. Reg. c. 7); et ut "*veluti uno momento magistri jussio, et perfecta discipuli operatio in velocitate timoris Dei ambæ res citius explicentur, et expediantur.*" O quam verè talis obedientia acceptabilis erit Deo, si is viderit nos ad *servitium sanctum* suum adeò propensos et celeres. Ulteriùs sacra Regula (l. c.) vult obedientiam nostram non esse superficiale, ut obiter tantum rem exequamur, sed *ac si divinitus imperetur*, eà scilicet industriâ, quâ perageremus, si ipse Deus immediatè per se imperâset; *quia obedientia, quæ majoribus præbetur, Deo exhibetur.* Facit ista consideratio rem faciliorem, et opitulante divinâ gratiâ fructuosior. Præ omnibus tandem sacra Regula ibidem vetat, ne, quod præcipitur, "*cum murmure, aut responsione nolentis efficiatur;*" nam tunc, "*etsi impleat quis jussionem, tamen acceptum jam non erit Deo, et pro tali facto nullam consequitur gratiam, imò poenam murmurantium incurrit, si nor*

cum satisfactione emendaverit." Et hæc murmuratoris promerita est merces, ut labore et onere operis præcepti gravetur, merito tamen omni careat, et cum reatu peccati pœnæ quoque debitum contrahat. O quanto prudentius et melius talis ageret, si id ipsum, contra quod murmurat, ex bonâ intentione cum merito faceret, quod aliàs vi præcepti sine demerito omittere non potest !

MEDITATIO VII.

De Actionibus quotidianis.

PUNCTUM I.

CONSIDERA erroneum quorundam sensum existimantium, sanctitatem consistere solùm in nescio quibusnam extraordinariis operibus, cùm tamen Sancti plurimi, maximè Religiosi, alia non egerint, aut agere potuerint, nisi ea, quæ nobis quotidie facienda incumbunt. Aliàs certè gravissimè nos decipissent fundatores Sanctorum Ordinum, quando in suis Constitutionibus, quas pro obtinendâ perfectione religiosâ conscripserunt, communia solùm opera præscripsere, improbantia extraordinaria fieri sine consilio aut consensu Superiorum et Patrum spiritualium. Errâsset sanctissimus Pater noster, dum in

primo Regulæ suæ capite cœnobiticam vitam prætulit anachoreticæ, in quâ postpositâ omni dubitatione sæpiùs datur occasio frequentandi opera extraordinaria, quàm in cœnobiticâ. Errâsset is itidem quando voluit, "*ut nihil agat monachus nisi quod communis monasterii regula vel majorum cohortantur exempla*" (cap. 7). Quod cogitare cùm sit nefas, manifestè convinceris, habere te abundantissima salutis et sanctitatis media; si ergo deficis, non mediorum, sed voluntatis defectus est; nam si hâc ipsâ viâ tot alii ad excellentem sanctitatis evecti sunt gradum, cur eâdem et tu illuc pertingere non possis? Nec est, quòd tuam negligentiam fragilitatis pallio obveles; fuere enim et ipsi Sancti homines fragiles, tentati, pravis in sæculo olim contractis habitibus debilitati, tui in omnibus similes, sed in hoc dissimiles, quòd majorem ipsi, quàm tu, sibi vim intulerint, et vigilantiori industriâ omnes proficiendi occasiones arripuerint. Fervido horum exemplo te exstimula, et hos æmulare, iisque modò similis cura esse in opere, qui cupis aliquando æqualis esse in gloria.

PUNCTUM II.

PERPENDE accuratè causas cur, etsi facias omnia, vel saltem plurima opera, quæ fe-

cerunt Sancti, tam procul tamen ab illis in sanctitate distes? Aliam profectò non invenies, nisi quòd illa ipsa opera non facias eo modo, quo Sancti peregerunt, et quod illi ex puro erga Deum amore, et frequentatis bonis intentionibus, igneo fecerunt spiritu, tu peragas ex consuetudine, ex respectu humano languidè, et interdum cum interno fastidio. Ex quo fit, quòd eàdem scalâ, quâ illi ad perfectionem ascenderunt, tu descendas semper profundius ab unâ imperfectione in aliam, et illo ipso opere, quo illi Deo, tu ob culpabilem negligentiam servitium interdum præstes diabolo. Agnoscis utique tantam indignitatem, quàm si emendare desideras, inspicere, et fac secundùm tot Sanctorum exemplar, et eo, quo illi, spiritu, eo charitatis ardore, eàque solertiâ in conspectu Divinitatis opera tua perage, prout peregerunt illi, et res salva erit, sanctusque eris. Si difficultatem tibi moveat consuetudo mala jam inveterata, cogita, in tuâ potestate esse, per frequentatos contrarios actus eam tollere, ejusque loco consuetudinem bonam contrahere. Cedet hoc ad Dei tui gloriam, cedet etiam ad tuam salutem. Ad hoc ergo te generosè resolve, et experieris non minores fore bonæ consuetudinis ad bonum vires, quàm olim malæ ad malum fuerant. Benedicet seriis conatibus Deus, adjuvabit

volentem, dummodo voluntas constans permanserit.

PUNCTUM III.

CONSIDERA ex quotidianis et ordinariis operibus optimè cognosci posse statum hominis, an bonus ille et fervidus, an malus sit et tepidus; ea enim, quæ communiter et ordinariè fiunt, signa sunt animi jam habituari, et sive in bono, sive in malo confirmati; cùm è contrà illa, quæ rariùs fiunt, cum actu suo transeant, ut aded denominatione constans exinde desumi non debeat. Talis ergo es, qualis quotidie es, et qualem ipsa actuum frequentia te esse convincit. Considera hoc, et ex præmissis istis conclude aut de bonitate, aut de malitiâ tuâ. Noli autem propterea te reputare inter bonos, ed quodd negligens quidem, nullius tamen lethalis noxæ tibi sis conscius: nam hoc modo etiam bonus dici deberet tepidus, quem Deus incipit evomere ex ore suo. Dein nôsse debes, quodd ex neglectu exercitiorum ordinariorum communiter omnia in religione mala ortum trahant; nemo enim repente fit pessimus, sed qui talis factus est, paulatim à neglectu illorum talis fieri cœpit. Maximè autem hoc metuendum, si principaliora cujuslibet diei exercitia, uti sunt meditatio, oratio, sacra lectio, et examina,

unde suam reliqua opera deberent habere animam, negligent peragantur; quæ negligentia majorum malorum origo est; inde quippe fit, quòd pereat omnis divinorum succus et gustus, et crescente spiritualium rerum nausæa, homo sectari incipiat sensualia, convertatur et effundatur ad externa, neglectis internis; quæ via est tritissima ad omnimodam remissionem, ne dicam perditionem. Ita cœpit in religione omnis, qui postea in illâ factus est pessimus. Si tuam igitur ruinam pertimescis, et fugis, fuge omne illud, quod tanti mali potest esse initium.

MEDITATIO VIII.

De Negotiatione Spirituali.

PUNCTUM I.

CONSIDERA parabolam illam evangelicam (Matt. xxv.), ubi *homo peregrè proficiens vocavit sercos suos, et tradidit illis bona sua*; uni dans talenta quinque, alii duo, alii verò unum, ut negotiarentur, et in reditu non accepta solùm talenta, sed unà usuram, et lucrum cum illis redderent. Sub hac parabolâ intellige fideles omnes, quibus

Deus tradidit bona sua, sive gratias, ut negotiarentur iisdem, lucrarentur, et intrarent in gaudium Domini sui. Bona ista æqualiter non distribuit, sed uni concessit plura, aliis pauciora: sic erga Religiosos liberaliorem se exhibuit: plus ergo ab iis etiam exigit, ut lucrum correspondeat talentis et gratiis ab ipso ad negotiandum datis. Examina te hîc, Religiose, quot talenta tum naturæ tum gratiæ, à Deo acceperis, et quotidie adhuc accipias. Enumera præter naturales animæ potentias, cœlestes insuper favores, internas compunctiones, sanctas inspirationes, frequentissimas bene agendi occasiones, efficaces adhortationes, spiritualium librorum salubres doctrinas, &c., quæ omnia quasi talenta tibi data sunt, non ut ea deposita habeas, in sudario involvas, aut in terrâ abscondas, sed opereris, et negotieris, ut eadem cum usurâ aliquando repetere possit Dominus. Nec sufficit, si uno tantum talento negotiatus fueris, uni inspirationi consenseris, adhortationi parueris, nam cum omnes ad operandum acceperis, si vel unicam otiosam transire permittas, industrius et fidelis servus non es. Imitare proin servos illos, qui quot talenta acceperunt à Domino, tot alia talenta lucrati sunt: pariter et tu quod accepisti à Deo gratias, tot correspondentia gratiis opera

perface, et Deo offer. Ita probabis te fidelem servum, dignusque eris, qui hîc in terrâ pluribus grâtiis, et ibi majori gloriâ à Deo doneris in regno cœlorum.

PUNCTUM II.

CONSIDERA mercatores industrios non quovis lucro contentos esse, sed semper inhiare majori. Omnis etiam natura inclinât in id, quod est melius: sic non quovis sapore gustus, non quâvis fragrantia odoratus, &c. exsatiantur, sed si magis sapidum, magis suave, magis fragrans, &c. occurrat, appetunt illud magis, quod sensui delectabilius est. Si facit hoc natura, annon idem te docere deberet ratio, ut non solum evites illud, quod absolutè malum est, sed insuper non quovis bono, aut quâvis sanctitate contentus vivas, sed æmuleris charismata meliora, et ut evadas non tantum in religiosum bonum, sed et optimum? Talem te omnis hora, cujusvis horæ momentum etsi minimum, efficere poterit, si nullum otiosè elabi permittas. Huc spectat, si communi aut generali operum tuorum Deo factâ oblatione contentus non sis, sed quò plura et meliora potes, perfectissimè peragere contendas, et semper eligas ea, quæ perfectioni proprius te accedere faciunt. Facis talia persæpe in sensualibus, eligendo

communiter quod pulchrius, pretiosius, commodius est, et utinam non sæpe ex damnable amore proprio in tuam perniciem : cur ergo in causâ Dei, et tuæ salutis idem non facias ? vis omnia meliora habere præter animam : pudeat !

PUNCTUM III.

UT autem negotiatio ista succedat feliciter, in te erit avidè venari omnes lucrandi occasiones : ad quod præcipuè servit horaria temporis distributio, et accuratus agendorum ordo, seu in Constitutionibus nostris expressus, seu à Superioribus approbatus : à quo nec latum unguem discedendum, ut non solùm diabolus te nunquam otiosum inveniat, sed semper occupatum iis, quibus te occupatum vult Deus. Quod si interdum occupationes distractivæ, et tales, quæ immediatè spirituales non sunt, tibi sint assumendæ, cura, ut durantibus illis mens tua semper habeat, quo occupetur utiliter, vel ruminando manèfactam meditationem, vel aliud pium et utile cogitando. Plurimùm etiam conducit jugis divinæ præsentis recordatio, si Deum, qui est realiter in omnibus, et dat omnibus omnia, conservatque omnia, in omnibus affectuosè respicias. Accedit bonæ intentionis continuatus usus, ita ut non tantùm ante quodlibet opus eliciatur, sed continu-

etur; aut frequentissimè in decursu operis renovetur. Speciales alios modos tua tibi suggeret devotio, neque mille lucrandi modi deerunt, si verè volueris: voles autem, si negotiationis hujus necessitatem aut utilitatem bene expenderis.

MEDITATIO IX.

De Horis Canonicis, et Frequentatione Chori.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, præter communem cum aliis sanctis Ordinibus obligationem ad chorum et divinam psalmodiam, specialiùs nos Benedictinos obstringi: utpote quorum monasteria ad laudes divinas, diu, noctuque celebrandas à fidelibus fundata sunt, et sacra Regula nihil tam exactè præcipit, quàm ut *nihil operi Dei præponatur* (c. 43), ut *ad horam Divini Officii mox, ut auditum fuerit signum, relictis omnibus, et summâ cum festinatione curratur*: ut *neminem prætereant horæ constitutæ* (c. 50); debitum hunc vocans nostræ *servitutis pensum*, &c. Teneris ergo multis titulis ad sedulam chori frequentationem, si Religiosus et verus Benedictinus esse cupis, ut esse debes. Quod non solùm

non difficile, verùm etiam summè jucundum et exoptabile tibi videri debet; nam si voluntas naturaliter fertur in id quod honestum, utile, et delectabile est, quid honestius quàm facere illud quod in sacrâ Regulâ Sanctus Pater noster vocat propriè *opus Dei*? Quid utilius, et ad quævis impetranda efficacius, quàm oratio illa, quæ Spiritûs Sancti ore dictata, non proprio solùm, sed totius quoque Ecclesiæ nomine funditur et offertur? quid denique magis delectabile, quàm facere illud, quod omnes Angelorum Chori, et tot aliorum Beatorum Myriades summo cum cordis júbilo facient per totam felicem æternitatem? quid jucundius, quàm quasi terrestrem Angelum immisceri cœlestium symphonia eorum numero, quorum nobis sub divinâ Psalmodiâ præsentiâ tam sedulò Sanctus Pater inculcat in Regulâ? Ad horum consortium si aspiras, si et ipse cœleste canticum aliquando cantare concupiscis, nunc modò in viâ alacriter intona, ut illum post mortem perenniter prosequi valeas in patriâ.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, quantâ reverentiâ peragi debeat angelicum hoc officium; si enim, "*quando cum hominibus potentibus volumus aliqua suggerere, non præsumimus nisi cum*

humilitate et reverentiâ, quanto magis Domino Deo universorum cum omni humilitatis devotione supplicandum est.”—(S. Reg. c. 20.) Quod ergo in conspectu et audientiâ principum faciunt homines, hoc longè accuratiùs à te in conspectu Dei tui observandum est. Unde in primis stude, ut semper bene præparatus accedas, et si te peccati alicujus reum invenias, priùs lugeas, ne indignus sis qui exaudiaris à Domino.

2. Ut vites omnes incompósitos gestus; et omnes sensus, maximè oculos plurimarum distractionum januas, cautè cohibeas. 3. Ut uni intendas Deo, et quidquid est impertinens è mente tuâ excludas, &c. Videbis, quòd ex horum neglectu sæpiùs oratio tua reddita sit insipida et infructuosa, imò peccaminosa, *facta in peccatum*; quod summè detestabile est, et nihil aliud, quàm præcipuum pietatis et devotionis officium, quo maximè Deus honoratur et colitur, vertere in contumeliam. Emendare hîc propone quod emendandum reperis, ne in ipsâ oratione tuâ inveniat Deus, quod illi displiceat et quod puniat: aliàs sanè modica poterit esse spes tua, si ipsa te condemnet oratio, et quæ te cum Deo tuo reconciliare deberet, coram Deo te reum faciat.

PUNCTUM III.

CONSIDERA infelicem eorum Religiosorum statum, quibus laus Dei desipit, et chorus adeo odiosus est, ut mille quærant emanendi titulos, dentque locum nigro illi puerulo qui jam olim tempore Sancti Patris nostri è choro extraxit non neminem (S. Greg. ii. Dial. 4), cujus dum vestigia sequuntur, quò abeant et quò declinent, per se manifestum est. Tu sequi noli tam malum ducem, neque chori declinationem in te rem levem puta: utpote piæ intentioni fundatorum directè oppositam; illi enim sua nobis bona in fundatione tribuerunt non absolutè, ut pro libitu consumamus, sed cum pacto, ut divinas jugiter Deo decantemus laudes. Pactum ergo hoc qui non implet, infidelis est, fundatorum sanctam intentionem defraudat, et bona Dei sacrilegè dilapidat. Hoc tecum bene expende, et si hucusque nullam in te culpamprehendas, lauda Deum: si secùs, deprecando, emendando, et deinceps horas canonicas præveniando, pro eâ satisfacere satage.

MEDITATIO X.

De Charitate fraternâ.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, in quâvis communitate religiosâ præcipuo studio intendendum sanctæ et mntuæ Charitati, cùm fermè nihil sacratas hasce domos magis commendet, et condecoret, quàm sancta et in Deo fundata Charitas. Tunc nempe ibidem reperit tristis solatium, pressus levamen, dubius consilium, lapsus sustentaculum: est conversatio dulcis, cohabitatio jucunda, pax ubique, et consensu unanimi cum gaudio curritur via mandatorum Dei. At verò si discordiæ in eis gliscant, ibi inter dissidentes nulla aut externa aut interna reperitur quies, sed colliduntur aversi invicem animi, invidiæ aut odii flamma urit animam, est *zelus amaritudinis malus*, pungentes circumvolant verborum aculei, et tandem, velut Sanctissimus Pater noster ait (S. Reg. c. 65), "*Sub dissensione periclitantur animæ, et eunt in perditionem.*" Quæ mala ut caveas, cave, quidquid contrarium est sanctæ Charitati, et perpende, quàm sit inconveniens, si in unâ, et eâdem sacrâ religione, ubi omnia sunt communia,

unum bonorum dominium, unus vestium habitus, una vivendi juxta regulam consuetudo, sola corda unitatem observare et promoveri negligunt.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, amorem tuum esse exiguum, si in solo affectu persistat, nisi etiam comprobetur operibus: quomodo autem verus amor probandus sit, optimè explicat ipse Christus paucis verbis: "*Diliges proximum tuum sicut teipsum;*" ut, videlicet, id facias proximo quod tibi à proximo fieri desideras. Sicut ergo tu vis alios quoscunque tibi esse bene affectos, bene de te opinari, honorificè de te loqui, excusari tuos defectus, omnia interpretari in melius, te juvare, tibi succurrere, &c., hæc ipsa te præstare proximo oportet. Examina hîc te, et si subinde paulò immitiorem te fuisse erga proximum deprehenderis, peccâsse te contra Domini præceptum crede, dole, et emenda. Considera ampliùs amorem tuum debere esse ordinatum, et talem, ut is magis se extendat ad procuranda proximo bona spiritualia, et superioris ordinis, quàm ut quævis alia, quæ minus bona sunt, minusque beatum faciunt proximum. Observabis hoc, si opportunè coram proximo tuo protuleris verbum ædificatorium, si ad bonum cohör-

tatus fueris, si pias cogitationes ei suggereris, eum ab occasione malâ abstraxeris, peccata impedieris, &c.; quæ et similia verè bona sunt, verèque secundùm Dei leges amare te proximum convincunt, etsi proximo tuo, fors adhuc imperfectiori, iste amandi modus non semper arrideat. Imò ordinata charitas et hoc suadet, ut, si opus fuerit, paulò severiùs cum proximo agas, turpitudinem vitii, aut negligentis ei exprobes, et à male cœptis absterreas. Quod faciendo, verè illum amabis, fratremque tuum lucraberis,—sufficiens amoris tui pretium, pro quo Christus suum dedit Sanguinem !

PUNCTUM III.

CONSIDERA, quàm justè Deus à nobis exigit dilectionem non tantùm amicorum, sed etiam inimicorum ex eo, quia si ipse Deus nos, cùm inimici essemus, à suo amore non exclusit, sed immeritos assumpsit ad gratiam, et mille cumulavit bonis, quis titulus erit excogitabilis, ut homo recuset diligere inimicum, et benefacere illi à quo longè minorem injuriam est passus, quàm ab homine quotidie patiatur Deus ? Certè, si propterea ab amore tuo excludi meretur homo, quia is aliquando te offendit, tu nunquam mereberis amari à Deo, quia ab

ejus offensâ nunquam desistis. Hoc altiùs tecum expende, et considera, quàm sit inconueniens, si ipse velis Deum ubique et semper pandere tibi penetralia cordis seu amoris sui, tu verò proximo tuo amoris tui sinum ubique præcludas. Memento etiam illius evangelicæ parabolæ (Matt. xviii.), ubi non aliam ob causam servus nequam è domini gratiâ excidit, et traditus est tortoribus, nisi quòd conservum suum habuerit duriùs quàm ipse fuerat habitus à domino suo. Cave, ergo, ne ista parabola in te historia fiat, et time, ne justus Deus suum à te vilissimâ creaturâ amorem retrahat, si viderit, quòd tu ipse tuum homini in naturâ æquali, et fors in gratiâ superiori, denegare non formides. Imitare potiùs in hoc Deum tuum, qui solem suum oriri facit super bonos et malos, super justos et injustos, et in assumptâ humanitate supereminentiam amoris sui meliùs non demonstravit, quàm diligendo et assumendo nos, qui id minimè merebamur, utpote qui eramus filii iræ, et æternæ damnationis rei. Sicut ergo Deus pietatis suæ viscera nec bonis claudit nec malis, ita nec tu proximo tuo claude, seu bonus, seu malus, seu amicus, seu inimicus fuerit.

Meditationes pro Via Unitiba.

MEDITATIO I.

De Amore Dei erga Homines.

PUNCTUM I.

CONSIDERA immensam divini amoris abundantiam ex innumeris quæ à Deo tuo percepisti beneficiis : qualia sunt, quodd te creaverit, quodd redemerit, quodd ad fidem orthodoxam à tanto hæreticorum et infidelium numero te vocaverit, quodd ex sæculo nequam et mille pereundi periculis te extraxerit, quodd in portu salutis, in Ordine tam sancto te collocaverit, multis gratiis prævenierit, et adhuc quotidie te præveniat. Tu quid ad hæc, miser homo ? quid retribuisti Domino pro his omnibus quæ retribuet tibi ? An si pro tantis beneficiis exigeret multa et magna, jure negare posses ? nonne tunc peteret quod suum est, cujus sunt omnia ? Nunc autem si solum pro illis amorem tuum exigat, an eundem illi negabis ? Redde igitur amorem, tan-

quam tot beneficiorum censum debitum, et gaude, quòd amando, tantum possis exsolvere debitum. Ut autem amor tuus otiosus non sit, operibus comproba; et si agnoveris, quòd omnia ista propter te in bonum tuum sint facta à Deo, tu vicissim omnia propter Deum facito: cùmque Deus ad superabundantiam tibi fecerit multa et magna, et te oportet facere non solùm modica, et quæ debes, sed magna, et quæ potes. Hoc faciendo, videbis crescere Dei erga te amorem, quòd magis ipse in reciproco amore ejus creveris.

PUNCTUM II.

CONSIDERA divini amoris magnitudinem ex eo, quòd Deus amet hominem ingratum, et talem, qui in ipso creationis initio mala pro bonis Deo retribuit, factus ex filio Dei filius iræ; ex imagine Dei imago diaboli; idque ex merâ perversæ voluntatis malitiâ, scienter, et sine præviâ impellentium rebellione passionum, prout in Adamo contigit, in quo omnes peccaverunt, et nos in illo peccavimus. Quæ omnia etsi non nisi vindictam clament, Deus tamen non ita offendi potuit, ut amare desineret: sed potiùs memor clementiæ, cùm amandi et miserendi causam in homine non inveniret, in se, et abyssu bonitatis suæ reperit. Et quod mirêre ampliùs, cùm ingratus homo non haberet, quòd satisfaceret,

quasi victus amore nostri, Deus onus omne in se suscepit, incarnari, nasci, mori, miser in hâc terrâ esse voluit, tantum ne homo, omni supplicio dignissimus, miser esset. Admirare hunc amorem, et quid pro eo deinceps rependere debeas, statue. Anne ullus amplius labor gravis videbitur amore ejus, qui tanta pro te fecit et pertulit? an minus pro Deo faciendum putas, quod ipse tanta pro te fecerit? Absit, ut eò dementiæ pervenias, sed concludere, si opus sit, per vulnera quoque tuum contestari amorem; interim autem, quamdiu graviora toleranda non occurrunt, amore ejus in obviis saltem, quæ tibi contraria sunt, patientiam exerce, nihil adversum refuge, sed cum promptitudine spiritus suscipe, et sustine. Respice in faciem amantis te Christi tui, et si videris tibi ingrato tot ab illo præstita, et pro te tolerata, tu quoque ad plura et majora Deo præstanda, et pro illo toleranda generosè te resolve.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, amorem divinum erga nos etiam ideo esse stupendum et admirabilem, quod Deus nos amet, à nobis tamen nihil utilitatis, aut emolumenti inde recipiat. Deus enim ante conditum hoc universum sine nobis æquè beatus, æquè dives, æquè felix

ab æterno extitit ; neque à re quâcunque finitâ ei quidquam felicitatis accrescere potest. Hinc mirum; quòd cùm solus is sibi sufficiat, solus se ipso sit beatus, nolit tamen hâc suâ beatitudine solus frui, sed potiùs velit eandem creaturis adeo vilibus et abjectis esse communem. Causam hujus si examinaueris, inuenies non aliam, nisi immensam Dei bonitatem, quâ etiam iis bene vult, qui id non merentur, et à quibus nihil habet, nihil accipit, nihil acquirit. Immensitas ergo amoris est quòd ita erga nos liberalis sit, nosque tam liberaliter amet. Tu obstupesce tantum amorem ; et reciproce Deum tuum liberaliùs amare propone “ *ex toto corde tuo, et ex totâ animâ tuâ, et ex totâ mente tuâ, et ex totâ virtute tuâ.* ” — (Marci xii.) Exclama insuper, si audes, cum Apostolo (1 Cor. xvi.): “ *Si quis non amat Dominum nostrum Jesum Christum, sit anathema ;* ” sed hæc dicendo cave, ne contra teipsum fatalem feras sententiam.

MEDITATIO II.

De Amore Hominis erga Deum.

PUNCTUM I.

DUPLEX est amor, quo Deum diligimus. Unus, quo is diligitur, quia nobis bonus est, vel ob beneficia miseri corditer collata, vel ob præmia liberaliter promissa : qui amor sanctus est, et laudabilis, ab ipsâ naturâ nobis inditus : et sanè saxo durior est, quem acceptæ gratiæ ad amorem non emolliunt. Verumtamen si purè Deum ames, quia tibi bonus est, mercenarium te prodis, nec purus tuus amor dici meretur, cui proprii amoris scoria admixta cernitur. Alius amor est, quo diligitur Deus purè propter se, quia in se bonus est, et ipsa essentialis bonitas : alia verò, quæ extra illum bona sunt, amantur non nisi propter Deum, à quo habent quòd bona sint. Amor iste longè præstantissimus est, et verè divinus : utpote cum ipse Deus tali amore diligatur à Sanctis omnibus. Huic ergo amori tam excellenti præ omnibus aliis intendere debet bonus Religiosus, utpote cùm nihil melius facere possit, quàm si ita amet, et faciat quod facit ipse Deus, et faciunt omnes Sancti in cœlo. Agnosce hanc operandi, seu amandi vir-

tutem, neque deinceps patere amorem tuum inter Deum et creaturas dividi, sed uti solus Deus bonus est super omnia, ita hunc solum etiam dilige super omnia.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, tunc amorem tuum fore omnibus numeris absolutum, si qualitates divini amoris participaverit. Hinc primò debet esse *maximus*; ut, sicuti Deus te diligit amore maximo, ita et tu maximo, quo potes, eum amore diligas. Secundò, debet esse *continuus*; ut, sicuti Deus nunquam tui obliviscitur, sic et tu, quantum humana infirmitas permittit, ejus nunquam obliviscaris; aliàs amor tuus aut modicus, aut nullus erit; cùm nullum certius refrigerentis, aut extincti amoris signum sit, quàm oblitio. Tertio, debet esse *operosus*; ut, veluti Deus semper aliquid in te operatur, dando, vel conservando, tuum esse, cor pulsando, gratias infundendo, bonas inspirationes suggerendo, ita, nec tu unquam reperiaris otiosus, sed ipso effectum amorem tuum demonstres, omnia in ipsum referas, idque per intentionem, seu actuale seu virtuale. Quarto, debet amor tuus esse *unitivus*; ita, ut uni Deo semper adhæreas, et veluti Dei deliciae sunt esse cum filiis hominum, ita et tu alias delicias non

quæras, nisi esse cum Deo tuo. Quanta autem sit futura amorosi hujus consortii dulcedo, ex eo cognosce, quod ipse Deus in te, qui nihil es, delicias suas habeat; invenies ergo et tu illas in Deo, qui est omnia. Expertus credes; experieris autem, si verè amaveris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA excellentiam charitatis ampliùs ex eo, quia hæc sola est, quæ discernit filios Dei à filiis diaboli; quam solam si habeas absque aliis, acceptus eris Deo, exosus verò, si cætera omnia sine illâ. Hinc si loquaris linguis hominum et angelorum; si habueris prophetiam, si fidem, ita ut montes transferas; si ex misericordiâ distribueris omnes facultates in cibos pauperum; si patientiâ stupendâ tradideris corpus tuum, ut ardeas, solam autem charitatem non habueris, factus es velut æs sonans, aut cymbalum tinniens, nihil es, nihil tibi prodest.—(1 Cor. xiii.) Ex quo vides, omnia opera tua, quantumvis boni, et virtutis speciem præ se ferant, fore inania, nisi ex charitate processerint. Maximâ ergo curâ invigila, ut quod profectò facillimum, imò amanti jucundum, nullum sit opus quod charitas Dei non animet, ita ut non tantùm illud in charitate, sed etiam

ex charitate fiat ; aliàs aut multùm decedet de merito, aut inani labore majorem operum, quàm meritorum cumulum tibi congregabis.

MEDITATIO III.

De Præsentia Dei.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, quòd Deus, sicuti est in cœlo, ita etiam cum universis suis perfectionibus, et attributis sit in terrâ ubique ; in omni re quam vides, quam tangis ; in omni loco, in quo habitas ; in aëre, quo respiras ; in cibo quem comedis ; in quovis angulo ; insuper, in te ipso, in animâ tuâ, in corde tuo, ubi id ipsum infinitâ suâ penetrat essentiâ, potentiâ conservat, providentiâ regit, omniscientiâ scrutatur, ita non minùs tibi intentus, ac si unius tui curam in terris gereret. Vide ergo, quâ reverentiâ in omni loco versari debeas, quando in omni loco tecum Deus est, et te Deus respicit. Scis, quantâ reverentiâ coram terreno suo principe assistant famuli, et aulici ejus ; à quibus discere potes, qualiter stare debeas in conspectu universorum Domini, "*sub quo curreantur, qui portant orbem.*"—(Job, ix. 13.) Præci-

puè autem cavere te oportet omnem irreverentiam, aut quod speciem habet minoris cujusdam æstimationis de illo: uti sunt oblivio quædam præsentis Dei, et neglectus venerationis eidem præsentì debitæ, major quoque respectus ad creaturas, et res transitorias, quàm ad ipsum Deum. Nempe talia ægrè etiam ferunt homines, maximè principes, et contemptum sapit, si, cùm præsentès fuerint, nulla eorum habeatur cura, et relinquantur soli, aut tractentur coram eis impertinentiâ, et autoritate eorum minus dignâ. Quid ergo sentiet Deus, si fors nonnunquam gratiosissimæ faciei ejus obvertas tergum? Si obliviosus convertaris ad vana, et inania? Si, quasi non adesset præsens Deus, tractes negotia Deo indigna, aut injuria? An, putas, inulta abibit, illata isthæc præsentì Deo irreverentia? Emenda, si quid emendandum reperis, et cùm ex Sacrà Regulâ (c. 4) "*in omni loco Deum te respicere pro certo scias,*" et tu vicissim ubique Deum respice, sed eâ reverentiâ, quâ eum decet respici. Multorum ita bonorum participem te fieri videbis, si mentis tuæ oculos aliò non averteris.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, ad debitum ex hoc exercitio fructum colligendum non sufficere nudam

præsentis Dei reminiscentiam, sed insuper requiri, ut eandem comitentur affectus pii ad Deum; nuda enim reminiscentia, nisi in actus pios transeat, non sanctificat, potestque etiam ab impio haberi. Oportet ergo nostram de Deo memoriam esse talem, quæ nos ab impiis distinguat, et sanctos efficiat. Quod quidem fieri potest, si non solum cogitemus Deum ubique esse præsentem, sed si etiam eundem ubique veneremur, nunc eliciendo actum adorationis, nunc actum laudis, admirationis, gratitudinis, desiderii, oblationis sui ipsius, gaudii in Deo, &c.; qui actus sine omni læsione capitis, et sine omni operum nostrorum dispèndio, fructuosissimè elici possunt. Elice ergo actus consimiles, quos potes plurimos, et ita contestare tuum erga Deum amorem. Neque hoc exercitium triste putes, et melancholicum, quodd potiùs est prægustus quidam æternæ felicitatis. Quippe si summum in cœlo est gaudium sanctorum esse cum Deo, illum contemplari, adorare, laudare, et similes actus elicere, cur solidi, et in spiritu fundati gaudii materia esse non possit praxis tam sancta, quæ tantum sanctos in cœlo beatificat, et lætificat? Delicatus profectò est, cui in terrâ non sufficit, quod sufficit sanctis in cœlo omnibus.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, ex communi Ascetarum sensu exercitium hoc ad duo præcipuè valere, et primò quidem ad retrahendum à peccatis hominem; nec enim de ingenuo, et vel modicè salutis studioso præsumi potest, quòd, si is agnoverit, et firmâ fide crediderit Deum cum omni perfectione divinâ esse intra animam suam, in corde suo, et in omni substantiâ suâ, et reperiri ibidem Patrem, Filium, et Spiritum Sanctum, audeat talis scienter et impudenter profanare habitaculum Divinitatis, induceréque in illud capitalem Dei hostem, et ex eo loco, in quo Deus residet, facere officinam diaboli, et sentinam vitiorum? Præterea, ipsum hoc exercitium plurimùm valet ad majorem profectum spiritûs; impossibile namque est hominem ob conjunctionem cum Deo non fieri meliorem; quia si, qui "*cum sancto est, sanctus erit*" (Psal. xvii.), qualis futurus est, qui cum ipso Deo semper futurus est? profectò quasi divinus erit, et brevî ad culmen perfectionis, quæ in amorosâ cum Deo unione consistit, perveniet. Neque de hoc dubita; ex jugi enim Dei recordatione nascitur imprimis major summi boni cognitio, ex cognitione majori consimilis amor, ex amore impulsus quidam ad facienda omnia quæ

Deo gratiora homo perspexerit, ut jam amplius nihil placeat, nihil sapiat, nisi quodd Deus est. Audientur postea affectuosa ad intimè præsentem Deum suspiria, miscébuntur familiares, et interni cum Deo discursus, et tacita alloquia, qualia fieri solent ab amico ad amicum suum. Tu, Religiose, isthæc in praxin redige, et agnoscere incipies, quàm bonum tibi sit hîc in tempore ita versari cum Deo, cum quo deberes esse in æternum.

MEDITATIO IV.

De bonâ Intentione.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, quàm æquum sit creaturam rationalem in omnibus suis actionibus non alium sibi præstituere finem, nisi Deum, majoremque ejus gloriam; enimverò cùm sit Deus omnium rerum primum principium, et finis ultimus, naturalis ratio dictat, tendere ad illum, omnesque nostras actiones ad eum dirigere, ita ut sicut universa propter semetipsum operatus est Dominus, etiam nos universa operemur propter Dominum. Iste est ergo finis nobis à Deo in ipsâ creatione propositus. Injurius proin Deo Cre-

atori suo est, qui alium sibi finem constituit, et ita agit, quasi Deo non debeatur hic titulus, quod ipse sit finis noster unicus, et ultimus. Prodit item talis, quàm modicam de Deo æstimationem habeat, quando ipsi Deus non sufficit, præter quem requirit alia. Vide autem quanta sit hæc iniquitas, Deum vel non agnoscere tanquam finem ultimum; vel, ac si non esset, aut non sufficeret, alium sibi statuere, et ita postponere Deum, ejusque gloriam rebus non rarè indignis, affectibusque inordinatis et effrænibus. Tu abominare tantam pravitatem, et deprecare, teque resolve, universas tuas operationes non ad alium dirigere, nisi ad Deum, ad quem etiam ante omnia dirigendæ sunt. Meretur id Deus tam bonus, tam erga te liberalis, tam tui amans, à quo habes quidquid habes, quidquid es, quidquid potes. Hunc ergo, ante omnia, et quidem solum quære, firmiterque persuasum habe, quòd, si alium quæras, non nisi in tuam perniciem illum quæsiturus sis.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, quantùm mundani homines pro inaniter apprehensis mundi bonis laborare debeant, si opinione quidem suâ felices esse velint. Sudat, alget, maria trajicit avarus, ut desideratas consequatur opes: miles ex-

tremo vitam periculo exponit, ut inanem apprehendat honoris umbram : multi pro hoc vel illo (quod sæpe æternæ damnationis aut occasio aut causa est), tantas nonnunquam subeunt difficultates, ut si vel dimidium pro Deo facerent, in magnos evaderent sanctos ; cùm tamen ista bona nec vera sint, nec plenè satient, transeantque cum tempore, et brevem habeant finem, jam comparisonem institue, et vide, quanto minore labore comparari possit Regnum Cœlorum, pro quo communiter nec maria trajicienda, nec vita morti exponenda, nec multa ardua superanda ; sed satis est, quòd actionibus nostris quibuslibet brevissima accedat intentio bona, et unicus bonæ voluntatis actus. Hinc quâvis die, quâvis horâ, quovis momento lucrari possumus, quod nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit. Et hoc ergo agnosce, quàm bonum habeas Dominum, qui non tantùm pro martyrio, et rebus arduis, sed et pro rebus tantillis vendit Regnum Cœlorum. Adora, et ama illum, amoremque tuum operibus comproba, nec patere de te dici, quòd amatores mundi diligentiores sint in procurandis bonis caducis, quàm tu in æternis. Hinc noli ullam bene agendi occasionem negligere, sed magis ardente affectu quamvis arripe, cùm quævis tibi viam ad felicem æternitatem sternere possit.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, quod et si quodlibet motivum virtutis reddat operationem bonam, et sanctam, magnum tamen sit discrimen inter ipsa motiva, è quibus unum altero sublimius, et in ratione meriti præponderans est. Sublimissimum inter motiva est motivum perfecti amoris Dei, faciendo omnia propter ipsum summè dilectum, ut fiat ipsius beneplacitum, ut ipse ubique honoretur, laudetur, &c. Intentio ista omnibus omninò actionibus immisceri potest, et est sanè facillima; quid enim facilius, et naturalius, quàm amare quod summum bonum est, et ut tale à nobis agnoscitur? Tu ita ama, et propter amatum ita operari non desine. Dein quoniam omne meritum nostrum profluit ex infinitis Christi meritis, et ex unione cum illis suum sortitur pretium, optimè facies, si quidquid agis, tali intentione agas, qualem habuit Christus, dum similia in terris opera peregit. Si ergo oras, legis, dormis, manducas, ambulas, &c., ora, lege, dormi, manduca, ambula, aut alia age, prout Christus fecit, et certus eris, quòd meliùs agere non possis, quàm imitando illum, qui semper optimè fecit: neque citiùs te Christo assimilandum scias, quàm si, quod ipse fecit, simili etiam modo facere studueris. Hisce

adjungere potes diversas, et plurimas intentiones alias obedientiæ, humilitatis, religionis, charitatis fraternæ, &c., è quibus nova intentio novam operi bonitatem semper confert, et illud novo titulo Deo gratus efficit. Habes hîc, Religiose, breve et facile merendi, et Deo placendi compendium. Tuum modò est facere quod scis, quia non sciendo, sed faciendo evades Sanctus.

MEDITATIO V.

*De Conformitate Voluntatis nostræ cum
Divinâ.*

PUNCTUM I.

CONSIDERA, fundamentum perfectæ resignationis consistere præcipuè in eo, quòd firmissimè teneas, Deum, qui infinitè sapiens est, in nullo errare posse, et omne illud esse bonum, quod ipse bonum judicat. Dein posse eundem ex omnipotentia suâ efficere ea omnia, quæ bona novit: et tandem, cum infinitè bonus sit, facere semper quod est optimum. Quidquid ergo facit, vel immitit nobis Deus, bonum est: bonum cælum, bona terra, et omnis creatura ejus; bona sanitas, boni et morbi, bona pax, bonum bellum, bona felicitas, bona pariter extrema

in terris miseria. Facit enim ista, vel im-mittit, qui omnia bona novit, omnia potest, omnia, et sola bona vult; imò nihil aliud bonum, nisi quod ipse eligit, et vult, cum bonum esse nequeat, quod voluntati ejus, utpote certissimæ omnis boni regulæ, op-ponitur. Erras, igitur, si solùm, quod blanditur, bonum; quod affligit, malum reputas; aliter enim judicat ille, qui errare non potest. Nec est, quòd tua desideria boni specie obveles: ut si, e.g., optes celerem ægritudinis finem, ut cum communitate reli-giosâ interesse possis divinis in choro laudibus: item si ab ariditate internâ libe-rari desideres, quia hæc in plurium exerci-tiorum piorum decursu te impedit, &c. Nam si etiam talia sine omnimodâ in divinam voluntatem resignatione à Deo flagites, jam vis, ut ille non suam, sed tuam voluntatem faciat, quod contra rationem, ne in hâc cir-cumstantiâ bonum est. Voluntas ergo Dei, non tua respicienda est; et, si is voluerit, ut hoc, et non alio modo, in hâc ægritudine, in hâc ariditate Deo servias, nullatenus recu-sabis. Sic facies semper optimè, si ab optimâ hâc regulâ nunquam deflexeris.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, conformitatem voluntatis tuæ cum divinâ non esse multùm laudabilem, si

ad ea solùm se extendat, quæ naturæ aliàs grata sunt; timendum namque tunc, ne voluntas tua conformior sit inclinationi naturali, quàm voluntati divinæ. Unde tunc maximè conformanda est, quando diversarum calamitatum pressuræ constringunt. Sunt autem calamitates in duplici differentiâ: aliquæ privatæ, aliæ publicæ. Publicæ sunt bella, sterilitates, contagiones, et ejusmodi communia mala, quæ ab homine saltem privato communiter tolli, aut impediri non possunt: tolerari ergo debent, et verè imprudens est, qui inutilibus lamentis, nil profuturis querelis, et curis superfluis malum sibi auget, quod minus malum esset, minusque nos affligeret, si minus de illo angeremur. Hinc, si sapis, stude pacare conscientiam tuam, et lege inordinatis tuis affectibus positâ, disce ejusmodi mala ita suscipere de manu Domini, prout ab ipso immissa sunt. Lauda divinam justitiam, quæ hîc punit, ut ibi parcat; complacentiam habe in divinorum judiciorum abyssu; ama divinam bonitatem, quæ novit et ex his malis eruere bonum, poteritque ita esse materia sancta gaudii, quod aliàs foret materia inanis et perniciosæ tristitiæ. Hoc si bene didiceris, nihil te turbabit ampliùs, sed in medio quarumcunque calamitatum tranquillu eris. Privatæ calamitates sunt, quæ te, seu quem-

vis in particulari, affligunt : uti esse possunt morbi, improperi negotiorum successus, vilipensiones, depressiones, humiliationes, &c. Quæ, et similia, si tibi persuadeas immitteri ab eo, qui te summè diligit, et plus quàm tu ipse, non est quod rationabiliter ægrè feras ; cum malum esse nequeat, quod ab amante proficiscitur. Et quis scit, annon omnimoda prosperitas in maximum animæ tuæ detrimentum cederet, ut labereris gravius, vel certè ad longè inferiorem sanctitatis gradum pertingeres ? Experti sunt hoc multi, quod, an tibi quoque eventurum sit, ignoras ; scis autem bonum esse acceptare de manu Domini, seu bona, seu mala ; juxta quam scientiam si vitam tuam ordinaveris et gubernaveris, salvus eris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA bona, quæ ex perfectâ resignatione homini proveniunt. Primò, enim, talis verè efficitur vir secundùm cor Dei, nihil aliud volendo, aut nolendo, nisi quod Deus vult, aut non vult. 2. Semper operatur optimè, ac summè meritoriè ; cùm enim opera talis hominis proximè accedant ad opera Divinitatis, utpote quæ eâdem regulâ, voluntate nimirùm Dei mensurantur, consequens est, omnia opera esse valdè sublimia, et omnem naturæ excellentiam transcen-

dentia. 3. Nanciscitur talis veram libertatem filiorum Dei, et sanctam quandam ab omni inordinatâ passione timoris vani, spei inutilis, &c., immunitatem. 4. Ducit vitam sanè jucundissimam, cùm omnia ad ejus votum fluant, et nihil fiat, neque alio modo fiat, nisi quod ipse, et prout ipse in Domino vult, et desiderat. Hinc semper manet idem, nec in bono elatus, nec in malo dejectus. Si bonis affluat, lætatur in Domino, et delectatur super salutari suo; sin mala ingruant, facit cum tentatione proventum, et dum in creatis deprimitur, ad increata extollitur, et in Deo, quod quærit, gaudium invenit. Omnibus ergo viribus ad perfectam tui cum Deo conformitatem contende, et dubitare noli, quòd hæc proxima ad omnem felicitatem sit via: cùm nemo felicior esse possit, quàm qui beatissimo et felicissimo conformior, seu similior fuerit.

MEDITATIO VI.

De Venerabili Sacramento.

PUNCTUM I.

CONSIDERA amorem Christi erga homines immensum, cui satis non fuit semel incarnari, et triginta tribus annis nobiscum in

mundo versari, et conversari, sed insuper, quasi per hæc parum præstitisset, voluit se ipsum nobis in cibum et potum pro memoriali perenni etiam post suum ad Patrem transitum relinquere, ut scilicet homo, quoties vellet, ipsum denuò à cœlis quasi extraheret, attrectaret, et sumeret. Quod quidem eâdem ipsâ nocte, quæ amarissimæ passionis initium fuit, eâdem ipsâ horâ, quâ scelestissima in eum cudebantur consilia, eodem ipso momento, quo genus humanum id minimè merebatur, ipse immemor injuriæ, memor clementiæ instituere fuit dignatus. Admirare, adora, et lauda hanc bonitatem verè ineffabilem, et attentâ tecum mente recogita, quantum tu, cum universo genere humano, Deo debeas, non tantum pro eo quod is semel in carne passibili se homini manducandum præbuerit, sed et pro eo, quodd adhuc quotidie jam gloriosus in cœlis venire dignetur ad nos planè indignos, et peccatores maximos. Certè magnum foret nostrum debitum, si primam, quam amisimus, cum patre nostro Adam, conservassemus innocentiam, et Christus tam gratosè ad nos venisset: quantum erit ergo debitum, cum tanta gratitudo, ex parte nostrâ præcesserit, nosque indignos tantâ gratiâ effecerit. Agnosce, tuum hoc debitum, et repende amorem. Deumque tuum

visibilem eâ semper reverentiâ cole, quæ decet regnantem in cœlis tantæ majestatis Dominum.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, cùm pro tanto amore omnem honorem et cultum promereatur Deus, quid te facere oporteat, ne vilipendere videaris illud beneficium, quod Deus est. Optimè autem facturus es, si illum exhibeas cultum ob quem hoc sacramentum institutum est; si, videlicet, devotâ mente illud suscipias. Ideo enim in venerabili Sacramento ad nos venire, et post mortem suam manere nobiscum voluit pius Dominus, ut non tantùm juxta nos, verùm etiam esset intra nos per modum cibi in nostram substantiam convertendi, ut viveret ipse in nobis, et nos in ipso. Ecce! quàm nostrî amans Deus est, cui satis non est esse nobiscum, nisi etiam concludatur nostris visceribus. Aperi ergo januam cordis tui, et eo introduc dilectum tuum, quò is introduci desiderat; cura tamen etiam, ut accuratâ præparatione ad susceptionem divini hujus Sacramenti te semper priùs disponas. Scis, quo interdum labore fatigetur aliqua urbs, aut provincia tota ad dignè excipiendum magnum principem: quid ergo te facere oportet ad excipiendum Dominum cœli et terræ? Secùs, si nulla

aut modica præparatio præcesserit, signum est, quòd tanti hospitis modica tua sit æstimatio. Quàm autem res indigna, aut non, aut modicè tantùm, æstimare Deum ! Tu cave, ne quid in te culpari possit, et in ipsâ præparatione ostende, quanti hunc hospitem tuum facias. Maximè verò attende ad tempus illud benedictum, quo ingreditur et clauditur intra viscera tua Deus, totumque illud omni possibili venerationis affectu insume: tunc rue in amplexus, tunc osculare illum osculo oris tui, tunc effunde coram illo cor tuum, effunde animam tuam, effunde spiritum tuum ; ama, suspira, et ab amorosis gemitibus non desiste, donec Divinitatis suæ te faciat participem. Faciet id certò Deus, cùm ad hoc venerit, et nostram naturam ideo assumpserit, ut eam elevaret, et cum Divinitate suâ copularet, uniretque. Id futurum spera, si terreni affectus tui nullum tibi impedimentum posuerint.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, quàm meritò Deus à nobis in Sacrosanctâ Eucharistiâ coli debeat etiam per frequentem venerabilis Sacramenti visitationem. Si enim ipse è summo cœlorum throno ad miseros nos homines descendere dignatus est, cur nos pigeat appropinquare

ad Dominum cœli et terræ? Amico à longè venienti occurrimus, ejus præsentîâ gaudemus, occasiones agendi, et cum ipso loquendi quærimus, et invenimus; multò ergo magis, et majori affectu hæc omnia præstanda, si Christus summè amabilis, et omni amore dignior nos invisat, et inter nos habitare eligat, mansionemque apud nos faciat. Vide autem, quàm magna hominum multitudo hoc parùm curet, et ad invisendum suum præsentem in terris Dominum nec pedem moveat, sed impedimenta prætendat plurima, quasi ob negotiorum diversitatem pro hâc devotione tempus non suppetat, cùm tamen pro inerti otio, et confabulatione inutili ipsum supersit, et in longum subinde protrahi possit. Tu dole id fieri, quantumque in te est, hanc multorum negligentiam tuâ sedulitate supplere satage, et deprecare, quòd multi majorem sæpe rationem habeant præsentis amici, et hominis, quàm tu præsentis Dei. Egredere proin tu in occursum Christi tui, excipe illum, adora, et venerare omni charitatis affectu tam bonum Dominum, et, cùm videas, quòd eundem tecum esse delectet, erubescere, si fors cum ipso esse grave tibi accadat, cum quo petis esse in æternum.

MEDITATIO VII.

De Dignitate Hominis.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, quàm nobilis creatura sit homo ex naturâ suâ, aded quidem, ut communiter dicatur quoddam omnium Dei operum compendium, et parvus mundus; in quo reperitur collectum quidquid in aliis dispersum est; unde, si juxta Æternæ Veritatis testimonium, omne quod creavit, “*vidit Deus, quòd esset bonum,*” quanto melior erit homo, in quo simul collecta omnium bonitas, et qui præ aliis immortalitate donatus est? Nec dubium, quin majorem Deus in solo homine, habeat complacentiam, quàm in aliis omnibus hujus universi creaturis: tum quia totum universum creavit propter hominem; tum quia eundem supra naturam elevare voluit per gratiam, ut Divinitatis suæ efficeretur particeps. Subsiste hîc paululum, ipsamque tuam excellentiam admirare, et concludere, quàm foret res indigna, si tam nobilis creatura fieret mancipium indomitæ passionum, et brutalis appetitûs sui. Hujus dominium ipso in hujus mundi initio Deus homini contulit: “*Sub te erit appetitus tuus, et tu dominaberis illius.*”—(Gen. iv. 7.)

Noli, ergo, servus esse illius, cujus te dominum voluit Deus tuus. Cupis ubique præeminere aliis, præ aliis suspici, laudari, honorari, etsi illi in naturâ tibi sint æquales, imò multi in quibusdam superiores: et tamen infra res tam viles te demittere, et rebus tam vilibus subesse, non erubesces? Ah! noli, inferre crimen gloriæ tuæ, excelsiores sume spiritus et ad altiora aspira, qui ad altiora vocatus es.

PUNCTUM II.

CONSIDERA ampliùs dignitatem hominis ex eo, quòd paulò quidem ab angelis minoratus, in multis tamen supra illos à Deo exaltatus, et majoribus gratiis præventus fuerit. Sic angelorum peccatum unicum, semel tantum commissum, sine spe remissionis æternis protinùs vindicavit ignibus, qui innumera hominum peccata et flagitia dissimulat, et homines ad pœnitentiam longanimiter expectat: nostram item, non angelicam assumpsit naturam: nobis, non illis conficiendi corporis, et sanguinis sui potestatem fecit: ipsos denique nostros custodes, et quasi ministros fecit. Magna itaque est dignitas tua, O homo, quem ita præ angelis honoravit Deus: sed cave, ne, qui per gratiam, et Dei beneficium, angelis es aliquid superior, vitio tuo compareris

Noli, ergo, servus
num voluit Deus præ
eminere aliis, et si illi
honorari, etsi illi
imò multi in
tamen infra res
abus tam vilibus
Ah! noli, inferre
siores sume spiritus
ad altiora vocatus es.

PUNCTUM II.

CONSIDERA amplius dignitatem hominis ex
eo, quòd paulò
ratus, in paulò
exaltatus, et multis
fuerit. Sic angelus
semel tantum
sionis aeternis
qui innumera
dissimulat, et
longanimiter
angelicam
illis conficiendi
potestatem
custodiam, et
itaque est
penitentiam
item, non
nobis, non
guinis sui
nostros
Magn
quem
cave,
m, ang

jumentis insipientibus, et similis fias illis, sectando magis ea, quæ corpori quàm quæ spiritui conveniunt. Angelos beatos, quibus paulò minor es, æmulari oportet, qui uti sublimiores sunt, ita etiam sublimiora amant, et quærunt delectationes sibi, et naturæ suæ congruas: neque Deus ex alio fine te paulò minoravit ab angelis, et in quibusdam beavit magis, quàm ut altiora saperes, et ab infimis ad suprema te elevares. Eò igitur eniti debes; quia ibi, et non alibi, tuam felicitatem reperies. Hoc fiet, si spiritu, et non carne deinceps ambulaveris: si ab omni levissimo nævo purgatus conversationem tuam in cœlis inter concives angelos quæsieris: si angelica officia chori, et divinarum laudum sedulò adamaveris: si mores ad angelicam modestiam composueris. Hoc à te exigit ipse Deus, qui ad angelicum consortium te non vocâsset, et in quibusdam non superexaltâsset, nisi angelicam etiam à te vitam exigeret.

PUNCTUM III.

CONSIDERA præterea dignitatem tuam, quâ super alias creaturas exaltatus assimilaris ipsi Deo, qui ad suam te imaginem, et similitudinem efformare dignatus est. Consistit similitudo ista præter alia etiam in hoc, quod sicut Deus est unus in essentiâ,

et purus Spiritus, à quo procedunt omnia, sic et tu habeas animam in naturâ simplicem et spiritualem, à quâ omnis vita profluit. Dein, quemadmodum Deus intelligere suo actualissimo seipsum intelligit, et infinito amore se amat, ita etiam nobilissimas potentias intellectum, et voluntatem tibi contulit, quibus eum intelligeres et adamares. Præterea veluti Deus ea, quæ in se, tanquam in idæâ perfectissimâ expressit, omnipotentia sua producit ad extrâ, sic pariter concessit potentias externas, quibus ea efficere et producere potes ad extrâ, quæ priùs concepisti in idæâ, et mente tuâ. Rumina paululùm, quid Deo pro tanto beneficio debeas, quod tale esse dederit, quo nobilius dare non potuit, quia nobilissimo simile. Sed nôsse debes, quodd parùm te juvet similitudo in essendo, si non sis similis in operando, per quod verè efficeris imago Dei viventis. Annon damnati omnes eandem tecum naturam, et easdem habent potentias? at quia spiritualiter mortui sunt, neque operantur bona, plurimùm ab eo distant, ad cujus vivam imaginem creati sunt. Ut ergo sis vera et viva imago Dei, operibus proba, ita ut, veluti ille omnia propter se facit, et ad se ordinat, ita et tu nihil agas, quod ad Deum non ordines. Sint omnes potentie tue instrumenta Divinitatis, queis nihil agas,

nisi quod divinum et sanctum est; memoria nihil teneat, intellectus nihil sciat, voluntas nihil amet, nisi quod Deus est, aut quod ad eum refertur, et ejus gloriam. Sic eris verè Deo similis, verè ejus donis in vitâ, et post hanc æternâ ejus gloriâ in cœlis dignus.

MEDITATIO VIII.

De Cœlesti Gloriâ.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, ad cognoscendam cœlestis gloriæ magnitudinem non esse argumentum efficacius, quàm si firmiter teneas, esse eandem Dei et Beatorum gloriam. Parùm enim fuit Deo creâsse cœlum et terram non solùm ad necessitatem, sed et delectationem, dedisse corpus naturalis beatitudinis capax, sed insuper, ut infinitatem sui testaretur amoris, summam suam beatitudinem voluit nobiscum esse communem, se, et omnia nobis communicando, nihilque reservando, quod nobis non dedisset. Si ergo Dei beatitudinem maximùm credis, hanc aliquando juxta meritorum exigentiam etiam tuam fore confide. Admirare immensam divinæ charitatis abyssum, et jam modo in

viâ arcissimis amoris brachiis stringe amatorem hunc tuum, qui in viâ, et patriâ totus cupit esse tuus : et cùm videas, quòd is hoc fine te creaverit, ut in tempore ei servires et in æternitate cum illo perenniter conregnares, noli esse Deo contrarius, sed cooperare illi, qui non aliud quàm suam, et tuam cupit gloriam.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, quanta sit futura jucunditas vivere in consortio tot Sanctorum, ipsius Christi Domini, Beatissimæ Matris Virginis, Angelorum, et Beatorum omnium, et quidem non per modum assistentis servi, sed cohæredis, et quasi æqualis, conversari cum ipsis, adamare eos omnes, et vicissim adamari ab ipsis omnibus, audire ipsorum congratulantium voces, et vivere verè unum ex ipsis, sine omni vel minimâ adversitate. Nec erit quidquam ibi in homine, quod speciali gaudio uberrimè non perfundatur : sic anima lumine gloriæ fulgebit per omnem æternitatem : intellectus clarissimè et intuitivè videbit Deum, sicuti est, unà cum omnibus attributis et divinis mysteriis : comprehendet is pariter statum omnium beatorum et damnatorum, orbis item totius miram architecturam, et quidquid humana mens non nisi improbo labore discere potest, hæc et longè plura

videbit uno simplicissimoque intuitu. In voluntate erit mira satietas ob possessionem summi boni, ex cujus inamissibilitate percipietur ingens cordis júbilus, et lætitia inenarrabilis. Neque sua corpori deerit beatitudo, quod fulgebit "*sicut sol in regno Patris*" (Matt. xiii.); erit ipsum subtile, agile, immortale, impassibile, &c.; similiter, sensus omnes specialia sua habebunt oblectamenta: oculos pascet incomprehensibilis empyrei cœli venustas, et gloriosorum corporum mira pulchritudo: aures replebit suavissima harmonia: reliqui sensus convenientibus, iisque talibus recreabuntur oblectamentis, ut omnis transitoria voluptas transeat in nauseam, et verificetur quod Paulus dixit: "*Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus his qui diligunt illum.*" Tu prægusta interno affectu hæc omnia, et discè quàm vana sint, quæ amâsti hactenùs; deinceps verò ama et sectare ea, quæ ita in tempore te delectabunt, ut nullam propterea in æternitate patiaris jacturam, sed potiùs omnia aliquid conferant ad augmentum majoris in cœlo gloriæ.

PUNCTUM III.

OBSTUPESCE, et deprædica inexhaustam Dei liberalitatem, quâ is tanta cœlestis gloriæ

bona quibusdam donat omninò gratis, aliis verò pro re minimâ et vix æstimabili, eadem vænalia habet. Sic infantibus ante usum rationis, post baptismum defunctis, absque ullo eorundum merito cœlum donat ; adultis verò pro potu aquæ frigidæ, pro minuto obolo, pro quovis opere minimo, modò illud propter Deum fiat, quasi ex debito vendit. Quanta igitur plurimorum in mundo hominum imprudentia, quòd perversè mundi magis et sensuum sequantur nundinas, quàm Dei Creatoris ? quibus meritò timendum, ne Deus æternas suas illis merces retrahat, si præ transitoriis eas vilescere perspexerit. Tu contraria mundo principia amplectere, et cogita, quòd, si Deus aded sit erga te liberalis, et pro re minimâ summum offerat, nec tu debeas esse parcus erga ipsum, sed magis præstare quæcunque potes, cùm nunquam tantum præstare possis, quantum meretur Deus, et quantum valet felix æternitas. Offer jam ergo liberaliter te, offer omnes tuas potentias, offer omnia tua, totumque te committe, et dona Deo tuo, ad cujus consortium, et communem cum ipso gloriam nunquam certiùs pertinges, quàm si jam hîc in tempore totus ejus fueris, et talis permanseris.

MEDITATIO IX.

De Jucunditate Vitæ Spiritualis.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, veram hominis delectationem, et plenum gaudium neutiquam reperiri in voluptate aliquâ sensibili, aut præeinentiâ honoris supra alios. Primò, quia id judicant soli illi, qui in judicio suo errant; unde, sicut ab iis qui amaritie infectum palatum habent, judicium de qualitate ciborum peti non debet; sic neque ab his, qui dum maximè delectantur, tunc maximè errant. 2. Quia et ipsi tales, abscedente passione quæ intellectum priùs offuscabat, contrarium sentiunt. 3. Quia sæpe ob frequentiam ipsæ delectationes vertuntur in nauseam, et desipiunt. 4. Quia nunquam sunt puræ ab omni contrarietate, uti sunt curæ superfluæ, anxietates, inquietudines, turbationes, quibus vel acquiruntur vel conservantur. 5. Quia plerumque lædunt conscientiam, remorsum causant, et per poenitentiam corrigi debent. 6. Denique, quia ejusmodi delectationes vel brutis vel dæmonibus sunt et fuerunt propriæ: brutis quidem, si sint sensibiles; dæmonibus verò, si concernant ambitionem et super-

biam. Quibus, uti sive per gratiam, sive per naturam superiores sumus, ita nil debemus quærere cum ipsis commune. Quæ si de omni homine vera, magis ea de quovis Religioso verificantur, qui se ad statum sublimiorem obligando, etiam ad sublimiora quærenda obligavit. Spiritualis es, et hoc gloriaris nomine : age igitur, quod spiritualem decet hominem, et quoniam in omni re creatâ vides eam non aliam quærere delectationem, nisi convenientem naturæ suæ, tu spiritualis etiam aliam non quære, ne videaris consummare carne, qui cœpisti spiritu.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, summam jucunditatem hominis consistere in possessione Dei, et continuo exercitio virtutum, perfectâque edomatione vitiorum. Primò, quia sic possidetur, quod plenè satiare potest ; 2. quia desinit omnis inordinatio ; 3. quia spirituales deliciæ nunquam desipiunt, sed quò magis habentur, eò magis sunt in desiderio ; 4. amitti non possunt, nisi conscio, et volente possessore ; 5. ob spem futurorum ; 6. ob bonæ conscientiae jubulum ; 7. quia hanc jucunditatem in solo Deo quæsierunt, et invenerunt summi ejus amici ; e. g., David, cujus
“ cor et caro exultaverunt in Deum vi-

um” (Psal. lxxxiii.) ; Paulus Apostolus, qui solum Dominum agnovit, quodd sit “*Deus totius consolationis*” (2 Cor. i.) ; Sanctissimus Pater noster, cui ad cœlestia raptò *facta est angusta omnis creatura*, et meruit prægustare in terris, quo æternum jam fruitur in cœlis. Horum et tu preme vestigia, et si consimili vis perfundi torrente voluptatis, remove quidquid divino influxui ponit obstaculum, et noli emendicato à creaturis solatio esse contentus, qui proprium et indeficiens in Deo reperire potes. Dic cum Psalte, “*mihi adhærere Deo bonum est* ;” cui si perfectè adhæseris, cœlesti ejus dulcedine abundanter perfrueris.

PUNCTUM III.

CONSIDERA miserum eorum Religiosorum statum, qui adhuc, ut ait S. Reg. (cap. 1), “*operibus servantes sæculo fidem*,” in alio, quàm in spiritu gaudium quærun, et bene secum agi existimant, si quasi suo jure possint in libertate vivere, et sine contradictione Superiorum, aut extra conspectum illorum procurare quæcunque placent, et quæ genio suo accepta sunt. Nunquid autem hoc est *ducere in bonis dies suos* ? Quæ via ad quem ducat terminum, et quo per eam ambulantes in puncto descendant,

docet ingens pereuntium numerus etiam illorum qui nullâ regulâ ad severiorem vitæ rationem sunt adstricti ; quantò ergo magis, si ita viventes lege aliquâ obstricti fuerint ? Considera dein, eos quoque Religiosos falli, qui suum subinde solatium quærent in rebus aliis minutioribus, v. g., in fugâ laboris monastici, in confabulandi dulcedine, in rerum impertinentium curiosâ tractatione, in otio, in somno, &c. Unde fit, quòd, quotiescunque distributio temporis molesta accidit, et tædium obrepit, per talia tædium suum relevare cupiant. Quàm autem vanum sit hoc solatium, ex fructibus cognosces ; occupationes enim huiusmodi certam internæ quietis turbationem inducunt, conscientiam vulnerant, succum spirituales eripiunt, et faciunt tandem, ut ob enascentem internam ariditatem, omnia reliqua, aliàs cum gaudio Sancti Spiritûs peragenda, opera reddantur molesta, et insipida. Sincera ergo gaudia non sunt ; sed molestiæ subsequenti, et internæ afflictionis seminaria. Miseriores illi sunt, qui inanibus solùm pascuntur desideriiis, et in claustro positi optant sæcularia habere commoda, quæ vi statûs sui nunquam obtinere poterunt. In hos quadrat illud, *de Imit. Christi*, l. 1, c. 25 :
“ *Religiosus negligens ex omni parte patitur*

angustiam; quia interiore consolatione caret, et exteriorem quærere prohibetur." Quali angustia ne coarctetur, excusso omni torpore, rejectisque quibuscunque fallacibus mundi gaudiis, dilatato corde et animo, *ad inenarrabilem illam dilectionis dulcedinem* aspira, quam Sanctus Pater noster, in fine Prologi sacrae suae Regulæ, post fervidum *religiosæ conversationis processum*, nobis adpromisit. Senties certò illam, nisi tua tibi negligentia internum gustum inverterit, et amaricaverit.

MEDITATIO X.

Pro Conclusionem Exercitiorum.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, O homo, qualis ante hæc exercitia fueris, et causas tibi in memoriam revoca, ob quas sanctam hanc solitudinem es ingressus: nempe, ut deposito vetere homine cum actibus suis, indueres novum, qui secundum Deum creatus est. Considera pariter, quàm benignè te Deus à viâ pravâ præteritæ vitæ revertentem exceperit, quàm amanter ad emendationem invitaverit, quot sanctas inspirationes infuderit, motiva suggesserit, illustrationes immiserit, proposita

inspiraverit, compunctionibus cor pulsaverit, ut te in bono proposito confirmaret, et co-operaretur tecum ad opus salutis tuæ, cujus hactenus tam negligens fuisti. Admirare tantam Dei erga te charitatem, et ex infinitudine illius, quantus sis debitor metire, gratumque te exhibe. Dein, quoniam non pro unius, aut alterius diei renovatione ad hunc salutarem recessum te recepisti, accuratè pensa, quâ solitudine tibi invigilandum sit, ne, dum priora reassumenda sunt, in priorem relabaris tepiditatem. Hoc nisi sedulò curaveris, non plus te juvabit fuisse recollectum, divinis rebus plenè absorptum, imò sanctum, si talis non manseris, quàm juvat mendicum nunc pauperem fuisse aliquando divitem; neque transacta speculatio multùm tibi proderit, si in praxi, cui speculatio subservire debet, deficias. Hoc quàm sit arduum ex innumeris tuis lapsibus, et relapsibus disce, et diffide tibi, qui, experientiâ teste, in te confidere non potes. Pone spem tuam in solo Deo, "*et hoc quod agendum inchoas bonum, ab eo perfici instantissimâ oratione deposce.*"—(Prol. S. Regulæ.) Juvabit supplicem Deus, qui solus juvare potest. Tu verò co-operare interim adjuvante te Deo, et time divinum iudicium, ne, si in pristinam relabaris tepiditatem, à Deo relictus demùm pereas, qui

toties vocanti, et te salvare cupienti, non paruisti.

PUNCTUM II.

CONSIDERA, ad hoc, ut debitum ex hisce exercitiis fructum referas, ipso statim initio non vulgarem bonorum propositorum habendam esse curam. Quantumvis enim modò tibi videaris totus alius, totus spiritualis, ni tamen primo tempore accuratiùs te ipsum custodias, brevè eris, qualis fuisti hactenus. Provenit hoc ab ipsâ naturâ perversâ, multisque malis habitibus et consuetudinibus inveteratis induratâ, quæ priores mox recuperabit vires, si eandem tuâ inertiam roborari permiseris. Exemplum habes in naturalibus, ubi vides quantâ curâ plantæ et arbusculæ, dum teneræ adhuc et juvenes sunt, conservari, contra injurias muniri, certoque tempore irrigari debeant. Et tu minorem putas habendam curam virtutis, vix heri natæ, in depravatâ naturâ plantatæ, quæ pluribus patet injuriis, quàm quævis terræ germina? Unica profectò dissolutior hora ita nonnunquam dissipare potest spiritum, ut vix multi dies sufficiant ad plenam ejus recollectionem. Accedit, quòd initio, ipsa propositorum executio futura sit facilior, et suavior, quæ differendo, et maximè contraria operando redditur difficilior et

molestior. Cur ergo differenda? Resolve igitur te generosè ad aliam, quàm hactenus vixisti, vitam, ipsoque in egressu te monstra alium, quàm ingressus fueras; nec moveant te discolorum mores, et fors falsi joci, quibus te sanctulum exhibilabunt; nec enim, si ipsi malè faciant, tu propterea malus, vel saltem minus religiosus esse debes. *Videant potiùs opera tua bona.* Et quis scit, annon tuo animati exemplo, et sanctè vivendi ratione impulsì, eadem amplexuri sint media, ut eandem tecum sanctitatem consequantur.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, plurimùm etiam conducere ad profectum spiritùs, si sæpiùs super facta exercitia te reflectas, revocando in memoriam ipsa motiva efficacia, quibus te specialiter compungi senseras; sic enim fiet, ut tractando eundem ignem, eodem denuò ardore inflammeris, quò exercitiorum tempore exarsisti. Potest hoc fieri septimanis singulis, vel mensibus, maximè tunc, quando defectum in te, et languorem deprehendis, qui cùm initio parvus sit, facilè corrigi, fierique potest, ut ita longissimo tempore, et fors per totam vitam isthæc exercitia tibi profutura sint. Præcipuè autem post egressum ex hâc solitudine major semper principalium in religione exercitiorum, sacræ

videlicet lectionis, meditationis examinum-
que ratio habenda est, à quibus præcipuè
omnis noster profectus dependet; cùm
non legamus priùs defecisse aliquem, qui
ex talium neglectu viam sibi ad perditionem
non straverit. Ultimò, habitis Deo gratiis,
imploratâ ejus et sanctorum patronorum
ope, concludere magnum hoc salutis tuæ opus,
quod si bene successerit, ad magnam te
sanctitatem evehere poterit.

OMNIA AD MAJOREM DEI, DEIPARÆ,
SANCTI PATRIS BENEDICTI, ET OMNIUM
SANCTORUM HONOREM ET GLOBIAM.

Præparatio ad Missam,

PRO

OPPORTUNITATE SACERDOTIS FACIENDA.

ANTIPHONA.

NE reminiscaris Domine delicta nostra,
vel parentum nostrorum ; neque vindictam
sumas de peccatis nostris.

T. P. Alleluia.

PSALMUS LXXXIII.

Quàm dilecta tabernacula tua Domine
virtutum : concupiscit et deficit anima mea
in atria Domini.

Cor meum et caro mea exultaverunt in
Deum vivum.

Etenim passer invenit sibi domum : et
turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altaria tua Domine virtutum : rex meus
et Deus meus.

Beati qui habitant in domo tua Domine :
in sæcula sæculorum laudabunt te.

Beatus vir, cujus est auxilium abs te :

ascensiones in corde suo disposuit, in valle lacrymarum in loco quem posuit.

Etenim benedictionem dabit legislator, ibunt de virtute in virtutem: videbitur Deus deorum in Sion.

Domine Deus virtutum exaudi orationem meam: auribus percipe Deus Jacob.

Protector noster aspice Deus: et respice in faciem Christi tui:

Quia melior est dies una in atriis tuis: super millia.

Elegi abjectus esse in domo Dei mei: magis quàm habitare in tabernaculis peccatorum.

Quia misericordiam et veritatem diligit Deus: gratiam et gloriam dabit Dominus.

Non privabit bonis eos, qui ambulant in innocentia: Domine virtutum, beatus homo, qui sperat in te.

Gloria Patri.

PSALMUS LXXXIV.

Benedixisti Domine terram tuam: avertisti captivitatem Jacob.

Remisisti iniquitatem plebistus: operuisti omnia peccata eorum.

Mitigasti omnem iram tuam: avertisti ab ira indignationis tus.

Converte nos Deus salutaris noster: et averte iram tuam a nobis.

Numquid in æternum irasceris nobis?
aut extends iram tuam a generatione in
generationem?

Deus tu conversus vivificabis nos: et
plebs tua lætabitur in te.

Ostende nobis Domine misericordiam
tuam: et salutare tuum da nobis.

Audiam quid loquatur in me Dominus
Deus: quoniam loquetur pacem in plebem
suam.

Et super sanctos suos: et in eos qui
convertuntur ad cor.

Verumtamen prope timentes eum salutare
ipsius: ut inhabitet gloria in terra nostra.

Misericordia et veritas obviaverunt sibi:
justitia et pax osculatæ sunt.

Veritas de terra orta est: et justitia de
cælo prospexit.

Etenim Dominus dabit benignitatem: et
terra nostra dabit fructum suum.

Justitia ante eum ambulabit: et ponet in
via gressus suos.

Gloria Patri.

PSALMUS LXXXV.

Inclina Domine aurem tuam, et exaudi
me: quoniam inops et pauper sum ego.

Custodi animam meam, quoniam sanctus
sum: salvum fac servum tuum, Deus meus,
sperantem in te.

Miserere mei Domine, quoniam ad te clamavi tota die: lætifica animam servi tui, quoniam ad te Domine animam meam levavi.

Quoniam tu Domine suavis et mitis: et multæ misericordiæ omnibus invocantibus te.

Auribus percipe Domine orationem meam: et intende voci deprecationis meæ.

In die tribulationis meæ clamavi ad te: quia exaudisti me.

Non est similis tui in diis Domine: et non est secundum opera tua.

Omnes gentes quascumque fecisti venient et adorabunt coram te Domine: et glorificabunt nomen tuum.

Quoniam magnus es tu, et faciens mirabilia: tu es Deus solus.

Deduc me Domine in via tua, et ingrediar in veritate tua: lætetur cor meum ut timeat nomen tuum.

Confitebor tibi Domine Deus meus in toto corde meo: et glorificabo nomen tuum in æternum.

Quia misericordia tua magna est super me: et eruisti animam meam ex inferno inferiori.

Deus, iniqui insurrexerunt est super me, et synagoga potentium quæsierunt animam meam: et non proposuerunt te in conspectu suo.

Et tu Domine Deus miserator et miseri-

cors, patiens, et multæ misericordiæ, et verax.

Respice in me, et miserere mei, da imperium tuum puero tuo : et saluum fac filium ancillæ tuæ.

Fac mecum signum in bonum, ut videant qui oderunt me, et confundantur : quoniam tu Domine adjuvisti me, et consolatus es me.

Gloria Patri.

PSALMUS CXV.

Credidi, propter quod locutus sum : ego autem humiliatus sum nimis.

Ego dixi in excessu meo : Omnis homo mendax.

Quid retribuam Domino : pro omnibus quæ retribuit mihi ?

Calicem salutaris accipiam : et nomen Domini invocabo.

Vota mea Domino reddam coram omni populo ejus : pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus.

O Domine, quia ego servus tuus : ego servus tuus, et filius ancillæ tuæ.

Dirupisti vincula mea : tibi sacrificabo hostiam laudis, et nomen Domini invocabo.

Vota mea Domino reddam in conspectu omnis populi ejus : in atriis domûs Domini, in medio tui, Jerusalem.

Gloria Patri.

PSALMUS CXXIX.

De profundis clamavi ad te Domine :
Domine exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes : in vocem
deprecationis meæ.

Si iniquitates observaveris Domine : Do-
mine quis sustinebit ?

Quia apud te propitiatio est : et propter
legem tuam sustinui te Domine.

Sustinuit anima mea in verbo ejus : spe-
ravit anima mea in Domino.

A custodia matutina usque ad noctem :
speret Israel in Domino.

Quia apud Dominum misericordia : et
copiosa apud eum redemptio.

Et ipse redimet Israel : ex omnibus ini-
quitatibus ejus.

Gloria Patri.

Deinde repetitur Antiphona.

Ne reminiscaris Domine delicta nostra,
vel parentum nostrorum : neque vindictam
sumas de peccatis nostris. T. P. Alleluia.

Postea Sacerdos dicit.

Kyrie eleison. Christe eleison. Kyrie
eleison.

Pater noster.

℣. Et ne nos inducas.

Rz. Sed libera.

℣. Ego dixi, Domine miserere mei.

Rz. Sana animam meam, quia peccavi tibi.

℣. Convertere Domine aliquantulum.

Rz. Et deprecare super servos tuos.

℣. Fiat misericordia tua Domine super nos.

Rz. Quemadmodum speravimus in te.

℣. Sacerdotes tui induantur justitiam.

Rz. Et sancti tui exultent.

℣. Ab occultis meis munda me Domine.

Rz. Et ab alienis parce servo tuo.

℣. Domine exaudi.

Rz. Et clamor meus.

℣. Dominus vobiscum.

Rz. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Aures tuæ pietatis, mitissime Deus, inclina precibus nostris, et gratiâ sancti Spiritus illumina cor nostrum: ut tuis mysteriis digne ministrare, teque æterna caritate diligere mereamur.

Deus, cui omne cor patet, et omnis voluntas loquitur, et quem nullum latet secre-

tum, purifica per infusionem sancti Spiritus cogitationes cordis nostri: ut te perfecte diligere, et digne laudare mereamur.

Ūre igne sancti Spiritus renes nostros et cor nostrum, Domine: ut tibi casto corpore serviamus, et mundo corde placeamus.

Mentes nostras, quæsumus Domine, Paraclitus, qui a te procedit, illuminet: et inducat in omnem, sicut tuus promisit Filius, veritatem.

Adsit nobis, quæsumus Domine, virtus Spiritus sancti: quæ et corda nostra clementer expurget, et ab omnibus tueatur adversis.

Deus, qui corda fidelium sancti Spiritus illustratione docuisti: da nobis in eodem Spiritu recta sapere, et de ejus semper consolatione gaudere.

Conscientias nostras, quæsumus Domine, visitando purifica: ut veniens Dominus noster Jesus Christus Filius tuus, paratam sibi in nobis inveniatur mansionem. Qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Gregorius XIII. Pontifex Maximus concessit cuilibet dicenti ante Missam, quæ sequuntur, quinquaginta annorum Indulgentiam.

Ego volo celebrare Missam, et conficere Corpus et Sanguinem Domini nostri Jesu Christi, juxta ritum sanctæ Romanæ Ecclesiæ, ad laudem omnipotentis Dei, totiusque Curie triumphantis, ad utilitatem meam, totiusque Curie militantis, pro omnibus qui se commendaverunt orationibus meis in genere et in specie, et pro felici statu sanctæ Romanæ Ecclesiæ. Amen.

Gaudium cum pace, emendationem vitæ, spatium veræ pœnitentiæ, gratiam et consolationem sancti Spiritus, perseverantiam in bonis operibus tribuat nobis omnipotens et misericors Dominus. Amen.

(Indulgentia unius anni.)

O felicem virum beatum Joseph, cui datum est Deum, quem multi reges voluerunt videre et non viderunt, audire et non audierunt, non solum videre et audire, sed portare, deosculari, vestire, et custodire.

Ÿ. Ora pro nobis B. Joseph.

Rz. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus.

Deus, qui dedisti nobis regale sacerdotium, præsta, quæsumus, ut sicut Beatus Joseph Unigenitum Filium tuum natum ex Maria Virgine suis manibus reverenter tractare meruit, et portare, ita nos facias cum cordis munditia, et operis innocentia, tuis sanctis altaribus deservire, ut sacrosanctum Filii tui Corpus et Sanguinem hodie digne sumamus, et in futuro sæculo præmium habere mereamur æternum. Per Christum Dominum nostrum.

Rz. Amen.

(Indulgentia unius anni.)

Virginum custos et pater, Sancte Joseph, cujus fideli custodiæ ipsa innocentia Christus Jesus, et Virgo virginum Maria commissa fuit; te per hoc utrumque carissimum pignus Jesum et Mariam, obsecro, et obtestor ut me ab omni immunditia præservatum, mente incontaminata, puro corde, et casto corpore Jesu et Mariæ semper facias castissime famulari.

Rz. Amen.

Petitiones ad B. V. (quas ipsa B. V. S. Gertrudem docuit, lib. 4, c. 40) pro digna dispositione ad SS. Missæ Sacrificium.

1. Castissima Virgo Maria, rogo te per illam innocentissimam puritatem, qua Filio Dei in utero tuo virginali placitam mansionem præparasti, ut tuis precibus ab omni macula merear emundari.

2. Humillima Virgo Maria, rogo te per profundissimam illam humilitatem, qua super omnes choros Angelorum et Sanctorum meruisti exaltari, ut tuis precibus suppleantur omnes negligentiae meæ.

3. Amabilissima Virgo Maria, deprecor te per amorem illum inæstimabilem, qui te inseparabiliter Deo conglutinavit, ut tuis precibus præstetur mihi copia diversorum meritorum. Amen.

Terna amoris ad Jesum suspiria ante Missam.

1. Accende, O Jesu, igne amoris tui cor meum (quod tibi in holocaustum offero) omnesque terreni amoris flammæ extingue; ut nihil in mundo mihi placeat præter te. In amore tui vivere cupio et mori exopto.

2. Vota tua, mi Jesu, sunt: Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. Et expansis in Cruce brachiis me expectas. En venio, O Jesu! admitte me, obsecro, et concede ut in amoris tui complexu tibi semper conjunctus permaneam.

3. Præcipitur mihi, ne appaream in conspectu tuo vacuus. Sed quid dabo tibi, mi Jesu? accipe tuæ bonitatis dona, animæ meæ facultates, quas tibi in obsequium offero, memoriam, intellectum, voluntatem. Tui solius meminerim, nihil sciam extra te, nihil præter te amem, nec in ulla re mea, sed tui solius voluntas fiat.

Gratiarum Actio post Missam.

ANTIPHONA.

Trium puerorum cantemus hymnum :
quem cantabant sancti in camino ignis,
benedicentes Dominum.

T. P. Alleluia.

Canticum Trium Puerorum.

Benedicite omnia opera Domini Domino :
laudate et superexaltate eum in sæcula.

Benedicite Angeli Domini Domino : be-
nedicite cœli Domino.

Benedicite aquæ omnes, quæ super cœlos
sunt, Domino : benedicite omnes virtutes
Domini Domino.

Benedicite sol et luna Domino : bene-
dicite stellæ cœli Domino.

Benedicite omnis imber et ros Domino :
benedicite omnes spiritus Dei Domino.

Benedicite ignis et æstus Domino : bene-
dicite frigus et æstus Domino.

Benedicite rores et pruina Domino : bene-
dicite gelu et frigus Domino.

Benedicite glacies et nives Domino :
benedicite noctes et dies Domino.

Benedicite lux et tenebræ Domino : benedicite fulgura et nubes Domino.

Benedicat terra Dominum : laudet et superexaltet eum in sæcula.

Benedicite montes et colles Domino : benedicite universa germinantia in terra Domino.

Benedicite fontes Domino : benedicite maria et flumina Domino.

Benedicite cete, et omnia quæ moventur in aquis, Domino : benedicite omnes volucres cœli Domino.

Benedicite omnes bestię et pecora Domino : benedicite filii hominum Domino.

Benedicat Israël Dominum : laudet et superexaltet eum in sæcula.

Benedicite sacerdotes Domini Domino : benedicite servi Domini Domino.

Benedicite spiritus et animæ justorum Domino : benedicite sancti et humiles corde Domino.

Benedicite Anania, et Azaria, Misaël Domino : laudate et superexaltate eum in sæcula.

Benedicamus Patrem et Filium, cum sancto Spiritu : laudemus et superexaltemus eum in sæcula.

Benedictus es Domine in firmamento cœli : et laudabilis et gloriosus, et superexaltatus in sæcula.

PSALMUS CL.

Laudate Dominum in sanctis ejus : laudate eum in firmamento virtutis ejus.

Laudate eum in virtutibus ejus : laudate eum secundum multitudinem magnitudinis ejus.

Laudate eum in sono tubæ : laudate eum in psalterio et cithara.

Laudate eum in tympano et choro : laudate eum in chordis et organo.

Laudate eum in cymbalis benesonantibus : laudate eum in cymbalis jubilationis : omnis spiritus laudet Dominum.

Gloria Patri, &c.

Deinde repetitur Antiphona.

Trium puerorum cantemus hymnum : quem cantabant sancti in camino ignis, benedicentes Dominum.

Deinde Sacerdos dicit.

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison. Pater noster.

℣. Et ne nos inducas in tentationem.

Rz. Sed libera nos a malo.

℣. Confiteantur tibi Domine omnia opera tua.

Rz. Et sancti tui benedicant tibi.

℣. Exultabunt sancti in gloria.

Rz. Lætabuntur in cubilibus suis.

℣. Non nobis Domine, non nobis.

Rz. Sed nomini tuo da gloriam.

℣. Domine exaudi orationem meam.

Rz. Et clamor meus ad te veniat.

℣. Dominus vobiscum.

Rz. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Deus, qui tribus pueris mitigasti flammās ignium, concede propitius, ut nos famulos tuos non exurat flamma vitiorum.

Actiones nostras, quæsumus Domine, aspirando præveni, et adjuvando proseguere: ut cuncta nostra oratio et operatio a te semper incipiat, et per te cœpta finiatur.

Da nobis, quæsumus Domine, vitiorum nostrorum flammās extinguere: qui beato Laurentio tribuisti tormentorum suorum incendia superare. Per Christum Dominum nostrum.

Rz. Amen.

(Indulgentia trium annorum.)

Obsecro te, dulcissime Domine Jesu Christe, ut Passio tua sit mihi virtus, quâ muniar, protegar, atque defender; vulnera tua sint mihi cibus potusque, quibus pascar,

inebrier, atque delecter ; aspersio Sanguinis tui sit mihi ablutio omnium delictorum meorum ; mors tua sit mihi gloria sempiterna. In his sit mihi refectio, exultatio, sanitas, et dulcedo cordis mei. Qui vivis et regnas in sæcula sæculorum. Amen.

*(Indulgentia septem annorum, et totidem
quadragenarum.)*

Anima Christi sanctifica me,
Corpus Christi salva me,
Sanguis Christi inebria me,
Aqua lateris Christi lava me,
Passio Christi conforta me.
O bone Jesu exaudi me,
Intra vulnera tua absconde me,
Et ne permittas me separari a te,
Ab hoste maligno defende me,
In hora mortis meæ voca me,
Et jube me venire ad te,
Ut cum sanctis tuis laudem te,
In sæcula sæculorum. Amen.

Oratio S. Thomæ de Aquino.

Gratias tibi ago Domine sancte, Pater omnipotens, æterne Deus ; qui me peccatorem, indignum famulum tuum, nullis meis meritis, sed sola dignatione misericordiæ tuæ satiare dignatus es pretioso Corpore et Sanguine Filii tui Domini nostri Jesu Christi.

Et precor, ut hæc sancta Communio non sit mihi reatus ad poenam, sed intercessio salutaris ad veniam. Sit mihi armatura fidei et scutum bonæ voluntatis. Sit vitiorum meorum evacuatio, concupiscentiæ et libidinis exterminatio, caritatis et patientiæ, humilitatis et obedientiæ, omniumque virtutum augmentatio: contra insidias inimicorum omnium, tam visibilium, quam invisibilium firma defensio: motuum meorum, tam carnalium, quam spiritualium, perfecta quietatio: in te uno ac vero Deo firma adhesio: atque finis mei felix consummatio. Et precor te, ut ad illud ineffabile convivium me peccatorem perducere digneris: ubi tu cum Filio tuo et Spiritu sancto, sanctis tuis es lux vera, satiety plena, gaudium sempiternum, jucunditas consummata, et felicitas perfecta. Per eundem.

Alia Oratio S. Bonaventuræ.

Transfige, dulcissime Domine Jesu, medullas et viscera animæ meæ suavissimo ac saluberrimo amoris tui vulnere, vera serenæque et apostolica sanctissima caritate, ut langueat et liquefiat anima mea solo semper amore et desiderio tui, te concupiscat et deficiat in atria tua, cupiat dissolvi, et esse tecum. Da, ut anima mea te esuriat, panem angelorum, refectionem animarum

sanctarum, panem nostrum quotidianum, supersubstantialem, habentem omnem dulcedinem et saporem, et omne delectamentum suavitatis: te, in quem desiderant Angeli prospicere, semper esuriat et comedat cor meum, et dulcedine saporis tui repleantur viscera animæ meæ: te semper sitiât, fontem vitæ, fontem sapientiæ et scientiæ, fontem æterni luminis, torrentem voluptatis, ubertatem domus Dei: te semper ambiât, te quærat, te inveniât, ad te tendat, ad te perveniât, te meditetur, te loquatur, et omnia operetur in laudem et gloriam nominis tui, cum humilitate et discretionem, cum dilectione et delectatione, cum facilitate et affectu, cum perseverantia usque in finem: et tu sis solus semper spes mea, tota fiducia mea, divitiæ meæ, delectatio mea, jucunditas mea, gaudium meum, quies et tranquillitas mea, pax mea, suavitas mea, odor meus, dulcedo mea, cibus meus, refectio mea, refugium meum, auxilium meum, sapientia mea, portio mea, possessio mea, thesaurus meus, in quo fixa et firma et immobiliter semper sit radicata mens mea, et cor meum. Amen.

*Rythmus S. Thomæ ad Sacram
Eucharistiam.*

Adoro te devote, latens Deitas,
Quæ sub his figuris vere latitas :
Tibi se cor meum totum subjicit,
Quia te contemplans, totum deficit.
Visus, tactus, gustus in te fallitur,
Sed auditu solo tutò creditur.
Credo quidquid dixit Dei Filius,
Nil hoc verbo veritatis verius.
In cruce latebat sola Deitas,
At hîc latet simul et humanitas :
Ambo tamen credens atque confitens,
Peto quod petivit latro pœnitens.
Plagas, sicut Thomas, non intueor,
Deum tamen meum te confiteor.
Fac me tibi semper magis credere,
In te spem habere, te diligere.
O memoriale mortis Domini,
Panis vivus, vitam præstans homini :
Præsta meæ menti de te vivere,
Et te illi semper dulce sapere.
Pie pellicane JESU Domine,
Me immundum munda tuo sanguine :
Cujus una stilla salvum facere
Totum mundum quit ab omni scelere.
JESU quem velatum nunc aspicio,
Oro fiat illud, quod tam sitio,

Ut te revelata cernens facie,
Visu sim beatus tuæ gloriæ. Amen.

Oratio post Missam ad Beatam Virginem.

O Maria Virgo, et Mater sanctissima !
ecce suscepi dilectissimum Filium tuum,
quem immaculato utero tuo concepisti, genuisti,
lactasti, atque suavissimis amplexibus strinxisti ;
ecce cujus aspectu lætabaris, omnibus deliciis replebaris,
illum ipsum tibi humiliter, et amanter repræsentō, et offero
tuis brachiis constringendum, tuo corde amandum,
sanctissimæque Trinitati in supremum patriæ cultum,
pro tui ipsius honore, et gloria, et pro meis, totiusque
mundi necessitatibus offerendum. Rogo ergo te
piissima Mater ! impetra mihi veniam omnium
peccatorum meorum, uberemque gratiam ipsi
deinceps fidelius serviendi, ac denique gratiam
finalem, ut eum tecum laudare possim per omnia
sæcula sæculorum. Amen.

*Renovatio Votorum ad usum quotidianum
valde commendabilis. (Excerpta ex Hæften
Disquis. Monast. lib. iv.)*

Gratias ago tibi Domine Jesu Christe,
pro gratiâ illâ singulari, quâ me vilissimum
peccatorem de hoc sæculo nequam eduxisti ;
et in hoc religiosissimo Ordine ad solemnem

Professionem admisisti. Doleo ex toto corde, quod gratiæ huic non satis responderim, et tanto beneficio fuerim ingratus. Detestor omnes negligentias in hoc statu commissas, et quod tam parum ad ejus perfectionem adspiraverim. Ignosce mihi, Deus veniæ largitor, et humanæ salutis amator, et da, ut vel nunc tandem tuâ gratiâ incipiam. Quod equidem ex animo cupio et propono. Quod si me votis necdum tuæ majestati obstrinxissem, nunc sane id facerem : ideoque quantâ devotione possum, illa nunc renovo, et novo fervore tibi PROMITTO STABILITATEM ET CONVERSIONEM MORUM MEORUM, AC OBEDIENTIAM SECUNDUM REGULAM S. BENEDICTI. Verumtamen quia ad hæc implenda me nimis tepidum et infirmum agnosco, rogo te misericordissime Jesu, ut qui dedisti mihi vivendi voluntatem, tribuas etiam exsequendi facultatem ; meque ita dirigas, ut non mihi, sed tibi soli vivam ; omnesque Ordinis observantias, et quidquid animæ perfectionem promovere possit, summo studio amplectar, ad gloriam nominis tui, qui es Deus benedictus in sæcula.

SIT NOMEN DOMINI

BENEDICTUM.

